

LYNN
AUSTIN

Al mijn
geheimen

ROMAN

1

NEW YORK
JULI 1898

Adelaide

Adelaide Stanhope zat naast het graf van haar vader, even roerloos en rechtop als de grafstenen om haar heen. De enorme Stanhopeobelisk doemde op boven het familiegraf waarin haar overgrootvader, grootvader en nu ook haar vader te ruste gelegd waren. De hand van grootmoeder Junietta Stanhope, omhuld door een zwarte kanten handschoen, lag slap en kwetsbaar in haar eigen hand terwijl de predikant monotoon verder sprak. Hij had net zo goed in een andere taal kunnen spreken, zo weinig begreep Adelaide van zijn woorden: eeuwigheid... stof... leven... rust.

Vader was dood.

Hij was dood, en Adelaides strak geordende, welgemanierde leventje was ondersteboven gekeerd, heen en weer geslingerd, en overgeleverd aan de golven, als een luxueus stoomschip in de greep van een storm.

De lichte bries dreef de geur van de rozen en lelies die op de lijkstapels en overal eromheen opgestapeld waren naar haar toe. Die

bedwelvende geur leek hier misplaatst. Die hoorde meer bij een van moeders grootse diners of bals, als hun grote huis in New York of het zomerhuis in Newport ermee gevuld was. Adelaide deed haar ogen dicht en zag vader voor zich in zijn smoking met gesteven wit overhemd, moeder als regerend vorstin naast hem in een oogverblindende japon met parelkettingen terwijl ze de gasten begroetten in de enorme hal vol bloemen. Dat beeld was voor haar altijd vanzelfsprekend geweest, ze had zich nooit voorgesteld dat er ook maar iets in haar leven zou veranderen. Hoe zou het leven er nu gaan uitzien, zonder vader?

Ze deed haar ogen weer open en keek naar het gezicht van haar grootmoeder, dat was overschaduwde door een sluier van zwart gaas. Zij zat stoïcijns rechtop als een van de wassen beelden die Adelaide vorig jaar in het museum van Madame Tussaud in Londen gezien had. Het verlies van een zoon, op welke leeftijd ook, is hoe dan ook een tragedie, maar vader was het enige kind van grootmoeder Junietta geweest, haar enige zoon. Adelaide kon zich haar grootmoeder niet anders herinneren dan onvermoeibaar, leeftijdsloos, toegewijd aan de liefdadigheidsstichting waarvan zij voorzitter was... Dat was eigenlijk een mannenbaan, maar grootmoeder hield zich zelden aan de algemeen geldende maatschappelijke regels. Als kind al, voordat ze opgroeide tot een jongedame en haar plaats innam in het bevoorrechte maatschappelijke leven waarvan ze nu zo genoot, was Adelaide aan haar grootmoeder gehecht geweest.

Ook Adelaides ogen waren droog, niet alleen omdat een echte dame nooit in het openbaar rouw toont, maar ook omdat haar vader, Arthur Benton Stanhope de derde, voor haar een verre gestalte geweest was, een standbeeld op een voetstuk, een reus in de New Yorkse zakenwereld, die het grootste deel van haar leven op kantoor en in vergaderingen doorgebracht had, tot aan zijn onverwachte dood. Ze wist dat zij, als derde en jongste kind, voor hem altijd een teleurstelling geweest was. Een derde dochter. Niet de zoon waarop hij gehoopt had. Nu was hij overleden, plotseling

en onverwacht, alleen in het grote huis in New York, terwijl moeder en zij de zomer doorbrachten in het huis in Newport op Rhode Island. Adelaide voelde zich nog altijd verdoofd door de schok van zijn dood en de haastige treinreis naar huis. Niets leek echt, behalve de vederlichte hand van haar grootmoeder in de hare en de verzengende zon boven hun hoofd. De schaduw van de begrafenisbaldakijn was niet genoeg om alle aanwezigen tegen de hitte te beschermen.

De predikant zei ‘Amen’ en sloeg zijn boek dicht. Een zucht ontsnapte haar en Adelaide keek discreet om zich heen in de hoop dat niemand het gehoord had. Gelukkig! Ze was eraan gewend geraakt genegeerd te worden toen haar twee oudere zussen nog thuis woonden, maar nu Ernestine en Cordelia succesvol getrouwd waren, zou zij het volgende doelwit worden van moeders aandacht en koppelambities. Adelaide had gedroomd van een sprookjeshuwelijk, maar nu zou vader er niet meer zijn om haar naar het altaar te begeleiden.

Ze stond op zodra haar moeder en zus dat deden. Cordelia en haar echtgenoot waren de vorige avond gearriveerd vanuit Boston, waar ze woonden. Ernestine, die met een Britse graaf getrouwd was, had niet genoeg tijd gehad om vanuit Londen naar New York te reizen.

Samen met de anderen hielp Adelaide haar grootmoeder over-eind.

‘Gaat het wel, Mimi Junie?’ fluisterde ze. Dat koosnaampje had ze altijd gebruikt.

‘Ja, kind.’ Grootmoeder omklemde Adelaides arm met haar ene, en de met houtsnijwerk versierde stok met haar andere hand. Die stok leek een deel van haar, een extra ledemaat; het kwam zelden voor dat ze die niet bij zich had. Toch gebruikte ze hem niet vaak als wandelstok. Meestal hanteerde ze de stok als wapen om haar woorden kracht bij te zetten of zwaaide ze ermee als een dirigent met zijn baton. Maar vandaag leunde ze erop terwijl ze samen met Adelaide naar voren schuifelde om nog meer rozen op

de onder bloemen bedolven kist te laten vallen. Daarna stond grootmoeder stil en tuurde naar een bloemstuk met een lint waarop *Geliefde zoon* stond. ‘Mijn zoon...’ mompelde ze. ‘Mijn zoon.’ Het zou een zegen geweest zijn als ze haar verlies niet zou hebben kunnen bevatten, maar grootmoeder was nog helder van geest.

‘Ja, Mimi Junie,’ antwoordde Adelaide. ‘U bent uw zoon verloren, en ik ben mijn vader verloren. Ik vind het heel erg voor u. Kom, ons rijtuig staat te wachten.’

Grootmoeder bleef staan. Ze keek op van de bloemen en speurde de menigte in het zwart geklede rouwenden af alsof ze iemand zocht. ‘Kon mijn andere zoon hier maar zijn.’

Adelaide huiverde. ‘Wie bedoelt u, Mimi?’

‘Mijn andere zoon...’ Haar hand bewoog onrustig, alsof ze probeerde in een pan vol verstofte herinneringen te roeren en er een naam uit te vissen. ‘Je weet wel...’

Adelaide slikte. ‘U hebt geen andere zoon, Mimi. Alleen mijn vader. Hij was uw enige kind.’

Grootmoeder keek Adelaide doordringend aan en schudde daarna haar hoofd. ‘Nee, dat is niet waar.’

Ze hield haar hand boven haar ogen en tuurde een tijdje in de verte alsof ze naar iemand op zoek was, maar uiteindelijk stond ze Adelaide toe haar naar het wachtende rijtuig te leiden. Grootmoeder was blijkbaar in de war. Ze had niet echt een andere zoon – of misschien in het geheim?

Adelaide schudde haar hoofd en verwierp dat buitenissige idee snel, niet alleen omdat het een smet op grootmoeders karakter wierp, maar ook omdat een dergelijk schandaal nooit verborgen gebleven zou zijn in hun wereldje, waar iedereen elkaar kende. De vrees om de familie te schande te maken zorgde ervoor dat Adelaide, haar zussen en al hun leeftijdsgenoten een deugdzaam leven bleven leiden.

Het rijtuig schommelde toen Henry, Mimi’s koetsier, de deur sloot en op de bok klauterde. In waardig stilzwijgen reden ze naar

huis. Adelaide was echter van haar stuk gebracht door Mimi Junies raadselachtige woorden. Had ze een zoon verloren door een miskraam, of was er een zoon doodgeboren of al jong gestorven? Zou er dan in het familiegraf geen gedenkteken voor hem zijn? En over een dergelijke tragedie zou ze toch wel eerder gesproken hebben dan vandaag, of niet? Die vragen bleven aan Adelaide knagen terwijl ze samen met grootmoeder, moeder en Cordelia in de enorme eetzaal van het grote huis stond voor het begrafenismaal en de condoleances van een stroom mensen in ontvangst nam.

Na een lang en vermoeiend uur sprak grootmoeder haar aan. ‘Ik heb er genoeg van, Adelaide. Wil je zo vriendelijk zijn me naar mijn kamer te brengen?’

Donkere wolken verduisterden de eerder zo stralende zomerse lucht, en in de verte rommelde de donder terwijl Adelaide Mimi Junie naar haar slaapkamersuite bracht en haar hielp om op de stoel bij het raam te gaan zitten.

Voordat ze weer vertrok, hurkte Adelaide voor haar neer. Ze moest het weten. ‘Mimi Junie, tijdens de begrafenis had u het over uw andere zoon.’

‘O ja.’ Grootmoeder tuurde naar haar schoot en trok haar kanten handschoenen uit.

‘Ja. En dat was de eerste keer dat ik ooit van hem gehoord heb. Kunt u me meer over hem vertellen?’

Grootmoeder liet de handschoenen vallen en omvatte Adelaides handen met een verrassend sterke greep. Ze keek Adelaide aan met ogen die straalden van liefde. ‘Jij bent naar mij genoemd, Adelaide Junieta Stanhope.’

‘Ja, ik –’

‘Welke plannen hebben ze voor jou?’

‘Wat bedoelt u?’

‘Hebben ze al een echtgenoot voor je gekozen? Over je toekomst beslist?’

Ze vond het verwarrend dat grootmoeder over een ander onderwerp begon, maar ze antwoordde gehoorzaam. ‘Moeder vond dat er in Newport een aantal veelbelovende heren waren, maar nu vader plotseling gestorven is, zullen we eerst de rouwperiode in acht moeten nemen voordat –’

‘Het is jouw leven, niet dat van je moeder! Heb jij de moed om los te breken uit het keurslijf waarin de maatschappij je wil dwingen? Je hoeft niet alles te doen zoals zij willen, weet je.’

‘Ik... Ik begrijp u niet.’

‘De dood van je vader betekent dat alles gaat veranderen voor jou en je moeder. En voor mij ook, ongetwijfeld. Als we helemaal opnieuw beginnen, hebben we de kans een nieuw leven voor onszelf op te bouwen en te beslissen hoe we vanaf dat moment willen leven. Verandering kan moeilijk zijn, maar het kan ook heel goed voor ons zijn.’

Adelaides hart klopte onrustig. ‘Ik wil niet dat er iets verandert. Ik wil leven zoals ik altijd geleefd heb.’

‘Niettemin zal er verandering komen, daar kun je zeker van zijn. Maar dat betekent dat jij vrij bent om nieuwe keuzes te maken. Bijvoorbeeld voor een man die je zelf kiest, die je liefhebt, zodat je kunt ontdekken hoe heerlijk het is om bemind te worden. Maar daar is moed voor nodig.’

Adelaide wist niets te zeggen. Zouden Mimi’s vragen uiteindelijk toch iets te maken hebben met haar mysterieuze verloren zoon? Maar nee, haar geliefde Mimi Junie, deze fiere, indrukwekkende grande dame van de New Yorkse society, zou nooit een geheim, schandalig leven kunnen leiden, laat staan haar kleindochter aanmoedigen dat te doen.

Of wel?

Er werd zacht op de deur geklopt, en een dienstmeisje kwam binnen met een dienblad. De zilveren theepot was klein, en er stond slechts één kop-en-schoteltje naast. ‘Uw moeder wil graag dat u terugkeert naar beneden, naar uw gasten, juffrouw Adelaide,’ zei het dienstmeisje.

Vandaag zouden er geen vragen of onthullingen meer komen. Grootmoeder kneep stevig in Adelaides handen voordat ze die losliet. ‘Geef me een kus voordat je weggaat, lieve Addy,’ zei ze.

Adelaide deed wat haar gezegd werd. Ze deed altijd wat haar gezegd werd.

❧ *Junietta* ❧

Ze had het fijn gevonden als Adelaide een beetje langer gebleven was. Eigenlijk was zij altijd Junietta’s favoriete kleindochter geweest. Als je zoiets ooit zou mogen toegeven als grootmoeder. Als kind had Addy meer tijd met haar doorgebracht dan Cordelia en Ernestine, die er vaak vandoor gingen en hun jongste zusje achterlieten. Ze was een verlegen meisje geweest, gevoelig en serieus, en ze had het altijd heerlijk gevonden om te luisteren naar de verhalen die Junietta vertelde. Het liefst hoorde ze verhalen uit de Bijbel. Eén bepaald bijbelverhaal had Junietta vandaag al de hele dag in haar hoofd: het verhaal waarin Jezus toevallig een begrafenisstoot van de enige zoon van een weduwe tegenkwam. Hij had medelijden met de rouwende vrouw en wekte haar zoon weer tot leven. Wat zou Junietta er niet voor overhebben om haar zoon levend en wel terug te krijgen...

Dit was nooit de bedoeling geweest. Kinderen zouden hun ouders moeten begraven, niet andersom.

Junietta tuurde naar het zilveren dienblaadje met de theepot. Haar armen waren te zwaar van verdriet om die pot op te tillen en thee in dat fragiele kopje te schenken. Rouw, zware, verstikkende rouw verlamde haar lichaam, terwijl haar geest weigerde op te houden alle herinneringen, alles waar ze berouw van had en alle vragen uit haar lange leven – wat als het nu eens anders gegaan was? – te schudden zoals je met een spel kaarten doet.

Haar zoon was dood. Waar was de tijd gebleven? Zijn leven was zo snel voorbijgegaan. Ze zag A.B. nog voor zich als negen- of tienjarige, met krullend haar en stralende ogen en eindeloos

nieuwsgierig. Hij had het heerlijk gevonden om dingen uit elkaar te halen om te kijken hoe ze werkten, en daarna vroeg hij haar om hulp om ze weer in elkaar te zetten. Een muziekdoo. De koffiemolen van de kokkin. Een verrekijker. En eenmaal de toverlantaarn van zijn grootvader. Maar toen A.B. zestien werd, had ze het verloren van de invloed die zijn vader en zijn grootvader op hem uitoefenden. Nu was ze hem voorgoed kwijtgeraakt.

Eindelijk tilde Junietta de theepot op, maar haar hand beefde terwijl ze probeerde in te schenken, zodat de thee overal terechtkwam, en maar een klein beetje in het kopje. Dit was niet de eerste keer in haar leven dat ze een dergelijk slopend en schokkend verlies ervoer. Destijds had ze op de een of andere manier de kracht gevonden om door te gaan met haar leven tot de tijd eindelijk de pijnlijke scherpe randen van het verdriet afgeschuurd had. Ook ditmaal zou ze verder moeten gaan. Haar liefdadigheidsstichting was zo belangrijk dat ze die niet mocht verwaarlozen. In feite was dit het laatste waarover ze met A.B. gesproken had voordat hij stierf.

Tot haar verbazing was hij eerder dan anders uit het zomerhuis in Newport teruggekeerd naar New York. 'Er is iets belangrijks op het werk, waar ik bij moet zijn,' had hij Junietta verteld. Zij had gebruikgemaakt van het feit dat ze samen waren door hem op een ochtend tijdens het ontbijt over haar symptomen te vertellen: de hartkloppingen, de vermoeidheid die niet wilde wijken, hoeveel uren ze ook sliep, enkels die zo opgezwollen waren dat ze geen schoenen meer kon dragen, kortademigheid en duizeligheid.

Hij was meteen gealarmeerd geweest. 'Ik zal de dokter laten komen!'

'Ik heb de dokter al gesproken, lieverd. Verscheidene artsen zelfs. Ze zeggen allemaal hetzelfde. Er is geen geneesmiddel voor een hart dat oud en versleten is.'

'Dan moet u rusten. Kom uit deze benauwde stad en ga een tijdje naar zee. Waarom gaat u niet mee naar Newport als ik terugga? Van die frisse, zilte lucht knapt u vast op.'

‘Newport is wel de laatste plek waar ik heen zou gaan om uit te rusten! Ik word al duizelig bij de gedachte aan de eindeloze rondes sociale evenementen, als in een op hol geslagen draaimolen. En door het smakeloze gezever dat voor conversatie moet doorgaan, zou ik me dood vervelen, lang voordat mijn hart het zou opgeven. Nee, met Newport wil ik niets te maken hebben.’

Ze zag de liefde en zorgzaamheid op zijn bezorgde gezicht. ‘Luister, moeder –’

‘Nee, zoon, luister alsjeblieft naar mij. Ik heb je niet over mijn hartproblemen verteld om je ongerust te maken, ik wil niet dat je probeert me in de watten te leggen. Waar ik me zorgen over maak, is de liefdadigheidsstichting.’ Die had ze bijna vijftig jaar eerder opgericht en al die tijd geleid, en in de loop van de jaren had ze miljoenen dollars bijeengebracht en uitgedeeld om de armen te helpen. Ze had haar leven gewijd aan dit werk. Maar ze wist dat ze het niet langer alleen kon. ‘Je weet hoeveel het voor me betekent, A.B., maar ik moet me nu terugtrekken. Wil jij me helpen iemand te zoeken die ik kan inwerken om mij te vervangen? Iemand die er net zo’n passie voor heeft als ik?’

‘Is er niemand in het bestuur, die het van u zou kunnen overnemen?’

‘Ik heb er veel over nagedacht. Hoewel ze allemaal goed zijn in wat ze nu doen, is er niemand bij die geschikt lijkt voor deze positie.’

‘Ik begrijp het. Ja, natuurlijk wil ik helpen. Ik beloof u dat ik iemand zal zoeken. Maar intussen moet u mij beloven dat u de voorschriften van de artsen gehoorzaamt en precies doet wat zij zeggen. Dat betekent dat u leiding moet accepteren, voor het eerst in uw leven.’ Hij had erbij geglimlacht en haar een kus gegeven bij het afscheid. Junietta had hem natuurlijk niets beloofd.

Dat was de laatste keer dat ze haar zoon levend gezien had. Een dag later was hij vroeg in de middag thuisgekomen vanuit zijn werk; vroeger dan anders, omdat hij zware hoofdpijn had. De volgende ochtend was hij dood. Ze had zich nooit kunnen voorstellen dat hij deze wereld eerder zou verlaten dan zij.

Nu dacht ze weer aan Adelaide. Nu A.B. overleden was, was Addy alles wat ze nog had. Ze had nooit een goede band gekregen met Sylvia, haar schoondochter, omdat hun belangen maar zelden met elkaar overeenkwamen. En Junietta had geen invloed kunnen uitoefenen op haar oudste kleindochters, Cordelia en Ernestine, die uitgetrouwde waren – Cordelia aan een brahmaan uit Boston en Ernestine aan een Engelse edelman. Alleen God kon weten hoe die huwelijken waren, hoe leeg en zinloos hun leven geworden was. Maar misschien had ze nog een kans om Adelaide te redden. Als ze de kracht kon vinden. Als haar ouder wordende lichaam haar voldoende tijd gunde. Ze zou haar geliefde kleindochter moeten overhalen om geen genoegen te nemen met een leven van geestdodende aanpassing, om de weinige vluchtige jaren die God haar zou schenken niet te verkwanselen.

Junietta trok haar schoenen uit en legde haar voeten op het voetenbankje, zoals de artsen haar opgedragen hadden. Daarna pakte ze haar bijbel en sloeg die open bij haar favoriete psalm, hoewel ze de woorden uit haar hoofd kende. Dit zou haar gebed zijn, voor Adelaide en voor de stichting. ‘Leer ons zo onze dagen te tellen dat wijsheid ons hart vervult. [...] Bevestig het werk van onze handen, het werk van onze handen, bevestig dat.’

~ Sylvia ~

Het was een enorme opluchting voor Sylvia toen de laatste gast vertrok. De bedienden zouden de restanten van het begrafenismaal opeten, dus kon Sylvia eindelijk alleen zijn. Terwijl ze de grote, lege eetzaal verliet, klampten haar dochters Cordelia en Adelaide zich aan haar vast, liepen met haar naar boven, en boden aan bij haar te blijven. ‘Dat is niet nodig,’ verzekerde ze hun. ‘Het gaat goed met me.’ Terwijl ze zich voorzichtig van hen losmaakte, kwam het wel bij haar op dat zij misschien eerder troost van haar nodig hadden dan andersom, maar die had ze hun niet te bieden. Ze kon zich niet langer rustig en moedig voordoen, maar evenmin

toestaan dat haar dochters haar zagen instorten. Ze verzekerde hun dat ze het wel zou redden en trok de deur achter zich dicht.

In Sylvia's slaapkamer was het warmer dan beneden, en de zonneschermen waren dicht. Het was schemerdonker, warm en veilig als in een moederschoot. Haar kamermeisje hielp haar met verkleeden, hing haar begrafeniskleding weg en vroeg of ze verder nog iets kon doen. 'Nee, dank je. Ik bel wel als ik iets nodig heb.' Toen het meisje weg was, ging ze midden in de kamer staan en keek om zich heen. Alles stond op zijn plaats, alle oppervlakken waren stofvrij en glanzend gepoetst, het beddengoed en de vloerkleden lagen er onberispelijk en ongekreukt bij. De hele kamer zag er precies zo uit als altijd, alsof er niets in haar leven veranderd was. Sylvia voelde een duizelingwekkende drang om de sprei van het bed te rukken, de kussens op de vloer te smijten, de laden uit het dressoir te trekken en alle foto's scheef te duwen, zodat de kamer zou passen bij de chaos in haar hart. Nu de begrafenis achter de rug was, drong de realiteit tot haar door. Ze begon de enorme omvang van haar verlies te bevatten.

A.B. kan niet overleden zijn. Dat kan niet! Tijdens de eindeloze treinreis vanuit Newport had ze dit refrein in stilte telkens herhaald. Maar hij was overleden. Ze was alleen. Vanaf nu zou ze alleen zijn.

Ze deed de tussendeur naar de aangrenzende slaapkamer open en keek naar binnen. De kamer rook nog naar A.B. De kleren die hij altijd gedragen had, hingen nog in zijn kledingkast. De dingen die hij altijd in zijn zakken stopte, lagen boven op zijn ladekast, samen met zijn gouden kettinghorloge. Maar Sylvia kon het niet opbrengen zijn kamer binnen te lopen. Nog niet. Ze deed de deur weer dicht en zakte neer op de taboeret bij haar toilettafel.

Ze had geen afscheid van hem kunnen nemen. Toen hij besloot naar New York terug te gaan, was Sylvia in Newport gebleven om te genieten van de feesten, de zeiltochtjes en de gouden gloed van de zomer aan zee. Ze was een beetje geïrriteerd geweest toen hij zijn vertrek aankondigde, want dat betekende dat ze zonder begeleider

naar het zomerbal van de familie Vanderbilt zou moeten gaan. Nu zou ze voorgoed zonder hem zijn. Haar hoofd hooghouden en dapper blijven tijdens de herdenkingsdienst, de begrafenis en de maaltijd daarna was één ding, maar Sylvia wist niet of ze de rest van haar leven kon blijven doen alsof. Ze keek in haar toiletspiegel. Hoe bestond het dat ze op zesenvertigjarige leeftijd weduwe was?

‘Ik had met hem mee moeten gaan naar New York,’ fluisterde ze. De afgelopen dagen had ze dat al ontelbare malen gedacht. ‘U had niets kunnen doen,’ had de arts gezegd toen ze die woorden tegen hem uitsprak. Zijn geruststelling had haar geen troost gegeven. Ze had aan de zijde van haar echtgenoot moeten zijn toen hij stierf.

Sylvia stond op en begon heen en weer te lopen, van de toilettafel naar het raam en terug. Ze kon haar verdriet bij niemand kwijt. Haar societyvriendinnen waren eerder rivalen dan vertrouwelingen. Sylvia kon hun geen geheimen toevertrouwen, want ze zouden uitlekken en leiden tot geroddel. Haar drukbezette, zelfverzekerde schoonmoeder had ze altijd op afstand gehouden, ondanks het feit dat ze al die jaren onder hetzelfde dak gewoond hadden. Ernestine en Cordelia waren getrouwd en verhuisd, zodat alleen Adelaide overbleef, een verlegen meisje, zo anders van temperament dan zichzelf. Ze zou sterk moeten blijven omwille van Adelaide.

Sylvia stond even stil en pakte de ivoren waaier die ze tijdens de begrafenis gebruikt had. Ze was bang geweest dat er nooit een einde aan zou komen. De begrafenis had haar bedolven onder een lawine van herinneringen aan alle begrafenissen die ze doorstaan had, aan alle geliefden die ze verloren was. Ze was er niet op voorbereid geweest dat ze haar echtgenoot al zo snel zou moeten begraven... Maar ja, ook op de andere begrafenissen was ze niet voorbereid geweest.

Wat zou er nu gebeuren?

Dat wist Sylvia niet. De advocaat van de familie had haar verzekerd dat hij terug zou komen om haar te helpen met het regelen

van de erfenis. Misschien zou hij weten wat er nu moest gebeuren, behalve een jaar van rouw. Een jaar lang in de schaduw leven om te herstellen van het verdriet, terwijl het leven om haar heen doorging. Ze was boos op A.B. omdat hij haar zo plotseling alleen gelaten had. Onder zijn bescherming had ze een comfortabel leventje geleid, zonder ooit aan geld te hoeven denken; ze had genoten van de status en macht die ze vanwege hem genoot in de New Yorkse society. Maar nu werd dat alles bedreigd. Dat vond ze een angstaanjagende gedachte.

De vreselijke veranderingen die ze als kind ervaren had, en later als jonge vrouw, had ze niet onder controle gehad. Ditmaal zou ze zorgen dat ze de controle bleef houden en dat er niets zou veranderen. Ze had samen met haar echtgenoot een goed leven opgebouwd, een leven waarvan ze hield. Omwille van Adelaide, omwille van zichzelf en ter nagedachtenis aan A.B. zou ze zorgen dat alles doorging zoals voorheen.

Ze liep naar haar bed en pakte de foto van A.B. van haar nachtkastje. Beschaamd herinnerde ze zich dat ze niet van hem gehouden had toen ze trouwden. Al die jaren had ze de echte reden waarom ze met hem getrouwd was geheimgehouden. Toch was haar respect voor hem in de loop van de jaren langzaam maar zeker veranderd in genegenheid en daarna in liefde. Had ze hem de laatste tijd verteld dat ze van hem hield? Had ze die woorden uitgesproken toen ze samen in Newport waren? Voordat hij terugging naar New York? Sylvia vond het pijnlijk dat ze dat niet meer wist. Hoe had ze dagen, weken of zelfs maanden kunnen laten voorbijgaan zonder haar liefde uit te spreken?

De hele dag had Sylvia geworsteld om niet toe te geven aan de pijn en de droefheid die ze ervoer, omdat ze niet wilde dat haar dochters of de bedienden of wie dan ook haar zagen huilen. Jaloerse rivalen hadden haar de bijnaam 'ijskoningin' gegeven vanwege haar bleke schoonheid, haar lichte haar en haar koele, afstandelijke houding. Ze had die ijzigheid tot een kunst verheven omdat ze uit ervaring wist dat het beter was afstandelijk en koeltjes te blijven

dan zich kwetsbaar op te stellen en pijn te riskeren. Maar vanavond brak haar hart. Sylvia Grace Stanhope bedekte haar gezicht met haar handen terwijl een vloed van pijnlijke herinneringen in haar opwelde. Nu liet ze – eindelijk – haar tranen vloeien.

2

SEPTEMBER 1898

❧ *Junietta* ❧

Junietta tuurde naar de gerimpelde, grijscharige dame in de spiegel, een vreemdelinge die ze amper kende. Ze vond dat ze niet op die oudere vrouw leek. Ze was nog altijd dezelfde vrouw die ze op haar vijftigste, of zelfs op haar veertigste geweest was, in staat om alles te bereiken waar ze haar zinnen op zette. Haar lichaam ver raadde haar, dat was het probleem.

Ze hoorde een zachte klop op de deur van haar slaapkamer en een van de dienstmeisjes kwam binnen. ‘Madame Stanhope, de advocaten van de familie zijn gearriveerd. Ze wachten in de studeerkamer van meneer Stanhope.’

‘Dank je wel, Hattie. Dat is lief van je.’

Voorzichtig, zodat ze niet buiten adem zou aankomen, liep ze de eindeloos lange marmeren trap af. Haar enkels waren vandaag niet al te opgezwollen. En haar hart gedroeg zich behoorlijk door langzaam en gelijkmatig te kloppen. Dat was verrassend, vooral als je bedacht dat haar hart gebroken was.

Ze hoorde het ernstige gemompel van mannenstemmen al

buiten de studeerkamer en ging naar binnen om de twee advocaten te begroeten. De oudste, de heer Wilson, droeg ouderwetse bakkebaarden en een klein brilletje. Hij zat achter het bureau een stapel papieren door te bladeren, maar nu stond hij op en maakte een lichte buiging om haar te begroeten.

‘Goedemiddag, madame Stanhope. Sta me toe u nogmaals te condoleren met uw vreselijke verlies.’ Hij gebaarde naar de andere advocaat, een veel jongere man met brede schouders en dik, donker haar, die bezig was stoelen voor Junietta, Sylvia en Adelaide voor het bureau te plaatsen. ‘Dit is Howard Forsythe, mijn collega.’

Junietta wist precies wie hij was, maar deed alsof dat niet het geval was. ‘Hoe maakt u het, meneer Forsythe?’

‘Ik vind het een eer om u te ontmoeten, madame Stanhope.’

Ze bespeurde een glimlach in zijn blauwe ogen terwijl hij haar begroette, en zijn vriendelijkheid beviel haar. Advocaten gedroegen zich gewoonlijk zakelijk, en het voorlezen van A.B.’s testament was beslist een plechtige zaak, maar de jonge Howard Forsythe nam zichzelf niet al te serieus. Mooi zo.

Adelaide kwam binnen, en Junietta’s hart zwol van liefde voor haar jongste kleindochter. Het arme meisje zag er zo treurig uit, maar ook zo ondoorgrondelijk. Junietta vroeg zich af wat er gebeurd was met het zachtmoedige kind dat haar slaapkamer binnenkwam en duizenden vragen stelde. Ze had haar de afgelopen jaren beslist verwaarloosd, ze had het zo druk gehad met haar eigen werk dat ze Adelaide tussen haar vingers door had laten glippen. Daar moest ze iets aan doen. Ze moest voorkomen dat ze net zo werd als de rest van de familie Stanhope.

‘Zet mijn stoel dicht bij het raam,’ beval ze, met haar stok zwaaiend. De jonge Forsythe haastte zich om te gehoorzamen. ‘En wees zo vriendelijk die gordijnen open te trekken en het raam omhoog te doen om wat lucht en zonlicht binnen te laten. Ik heb mijn echtgenoot zaliger ontelbare malen verteld dat deze kamer te donker en te somber was, maar hij trok zich nooit iets aan van

mijn mening. Nou, het is duidelijk dat ik gelijk had en hij niet, denk je ook niet, jongeman?’

Ze glimlachte naar de heer Forsythe, die het klaargespeeld had de kastanjebruine fluwelen gordijnen open te trekken en een straal stoffig zonlicht binnen te laten. Hij beantwoordde haar glimlach en leek zijn vrolijkheid daarna weer te bedwingen.

‘Daar heeft het alle schijn van, madame Stanhope,’ antwoordde hij zo ernstig als onder deze omstandigheden gepast was. Hij draaide zich om naar het raam en spande zich in om het open te krijgen. Na een bijna komisch geruk en getrek ging het eindelijk schrapend op een kiertje open. Warme lucht zweefde de bedompte kamer binnen, met een zwakke geur van gevallen bladeren. De heer Forsythe trok zijn gilet recht en veegde zijn voorhoofd af.

‘Dank je wel, beste jongen.’ Ze klopte hem op zijn arm en ging zitten. ‘Natuurlijk, als je duistere, schandalige zaken af te handelen hebt, heb je daar een dreigend uitzienend hol voor nodig, denk ik zo.’

De heer Wilson keek snel op van zijn papieren, misschien gechoqueerd door het woord ‘schandalig’. Mensen choqueren met ondamesachtige opmerkingen was niets nieuws voor Junietta; dat deed ze haar hele leven al. Maar aan de nauwelijks onderdrukte grijns van de heer Forsythe te oordelen, vond hij haar geestig.

‘Mijn zoon heeft niets aan deze mistroostige kamer veranderd toen hij de oplichterspraktijk van zijn vader overnam,’ vervolgde ze, ‘maar misschien zal de volgende gebruiker van deze kamer dat wel doen. Adelaide, lieverd,’ zei ze terwijl ze Addy’s arm aanstootte met de punt van haar stok, ‘hiermee kun je je aanbidders op de proef stellen als je een echtgenoot moet kiezen. Breng ze hierheen en vraag wat zij van plan zijn met dit hol, of hoe je het ook wilt noemen. Trouw met de man die de ramen opengooit om lucht en zonlicht binnen te laten. Beter nog: trouw met de man die lucht en zonlicht in jouw leven brengt. Wil je me dat beloven, liefde?’ Ze stootte Adelaides arm voor de tweede keer aan.

Addy wreef over haar arm en bloosde, maar voordat ze kon antwoorden, zweefde Sylvia de kamer binnen, ruisend van zwarte tafzijde. Zelfs in de rouw was Sylvia Grace Stanhope een beeldschone vrouw, met de houding en waardigheid van een koningin als een onzichtbare kroon op haar lichtblonde, modieus opgestoken haar.

De heer Forsythe hield op het prachtige houtsnijwerk op het plafond te bewonderen en sprong in de houding. De heer Wilson stond snel op en haastte zich achter het bureau vandaan om haar naar haar stoel te leiden. ‘Goedemiddag, mevrouw Stanhope. Mag ik nogmaals zeggen hoezeer ik meeleeft met uw verlies? Uw echtgenoot was een voortreffelijk man, en hij zal alom gemist worden.’

Sylvia beantwoordde zijn begroeting met een licht knikje. Ze had altijd iedereen op afstand gehouden, en Junietta kende haar schoondochter nauwelijks. Wat zou er nu van Sylvia worden, zonder haar echtgenoot? Junietta was ervan overtuigd dat Sylvia en Adelaide, als ze de moed konden vinden uit hun gouden kooi te ontsnappen, beiden vrij en zelfstandig zouden kunnen vliegen. Des te meer reden voor Junietta om niet toe te geven aan haar ouderdomskwalen of aan haar eigen verdriet.

‘Zullen we beginnen?’ vroeg de oudste advocaat toen Sylvia was gaan zitten.

Weer reageerde ze met een knikje.

‘Het testament van meneer Stanhope is vrij lang en gedetailleerd,’ zei hij met een gebaar naar de centimeters hoge stapel papier voor hem. ‘De betrokken partijen hebben al een formele lezing van de zakelijke kwesties waarop het testament betrekking heeft gekregen. Volgens zijn wensen zijn de privé-zaken en legaten van de familie echter weggelaten uit die lezing. Ik zal met alle plezier het testament in zijn geheel voorlezen als u dat wilt, maar ik kan ook eenvoudigweg de paragrafen toelichten die betrekking hebben op u drieën.’ Met zijn borstelige wenkbrauwen vragend opgetrokken keek hij hen beurtelings aan.

‘We nemen genoegen met de korte versie,’ antwoordde Junietta. ‘Al die tierelantijnen eromheen hoeven we geen van drieën te weten.’

‘Goed.’ Hij duwde de stapel opzij en schraapte zijn keel terwijl hij het bovenste vel pakte. ‘De oorspronkelijke stichter van alle ondernemingen en investeringen van de familie Stanhope, Arthur Benton Stanhope de eerste, heeft zijn testament zodanig opgesteld dat het beheer over de verschillende bedrijven en het grootste deel van het kapitaal alleen geërfd kunnen worden door zijn mannelijke erfgenamen.’

Junietta stampte met haar stok op de parketvloer. ‘Hij was een bullebak! Mijn schoonvader was een gemene, gierige man die het grootste genoegen schepte in het ruïneren van het leven van andere mensen!’

‘Dat... eh... Dat zou ik niet weten,’ zei de heer Wilson. ‘Dat was voor mijn tijd. Hoe dan ook, toen de stichter overleed, ging zijn gehele bezit over op zijn oudste zoon, Arthur Benton Stanhope de tweede. Dat was uw echtgenoot,’ zei hij met een knikje naar Junietta.

‘Ja, en die lieve Artie deed alles wat zijn vader hem opdroeg, of het nu legaal was of niet.’

Achter de kleine brillenglazen sperde de heer Wilson zijn ogen iets wijder. Hij schraapte zijn keel. ‘En toen hij overleed, erfde de kleinzoon van de stichter, Arthur Benton Stanhope de derde, het hele bezit.’

‘Iedereen noemde mijn zoon A.B.,’ zei Junietta. ‘Dat is minder verwarrend.’

‘Zijn huidige testament moet echter conform zijn aan de beperkingen die de stichter gesteld heeft. En aangezien Arthur de derde geen broer of mannelijke erfgenaam had, zal het beheer over alle Stanhope-bedrijven, de vele bezittingen en de totale verworven rijkdom en investeringen van de familie nu in hun geheel nagelaten worden aan de enige overlevende zoon van de stichter, Roger Charles Stanhope.’

‘Roger! Die akelige oude man? Hij is de minst verdienstelijke van de familie Stanhope! Die vergokt het familiekapitaal nog voor Kerst, let op mijn woorden!’

‘Nou... eh... nogmaals: dat zou ik niet weten.’ De heer Wilson schraapte zijn keel weer terwijl hij naar het papier keek.

‘Zijn we aan dwazen overgeleverd? Kan hier niets aan gedaan worden?’

‘Ik vrees van niet. De erfenis van de overledene zal nu vervallen aan zijn oom, Roger Charles Stanhope, en uiteindelijk aan diens zoon, Randall David Stanhope.’

‘Nee!’ mompelde Junietta. Haar handen beefden. Het horen van de naam David herinnerde haar aan de manier waarop dit onrechtvaardige complot met betrekking tot de erfenis tot stand gekomen was – en aan de vreselijke rol die zijzelf erin gespeeld had. Het schuldgevoel dat ze daar destijds over had, had haar ertoe geleid de Stanhope Foundation op te richten. De gedachte dat de vrucht van al haar ijver nu in handen van Roger Stanhope zou vallen, maakte haar misselijk. ‘Staat... Staat er in het testament nog iets over de liefdadigheidsstichting van onze familie?’

‘Niet specifiek. Maar aangezien deze stichting de naam Stanhope draagt, zou het logisch zijn dat Roger Stanhope de directeur wordt.’

‘Over mijn lijk!’ Junietta sloeg met haar stok tegen de zijkant van het bureau, wat een holle dreun gaf waarvan de heer Wilson zichtbaar schrok. ‘Die stichting is het enige goede wat ooit onder de naam Stanhope ontstaan is. Mijn echtgenoot zaliger heeft de eerste schenking gedaan, en daarna heeft hij mij de leiding gegeven. Mijn zoon ondersteunde mijn liefdadigheidswerk altijd, en hij heeft zelfs in het bestuur gezeten. Doe wat u moet doen, meneer Wilson, maar zorg ervoor dat de Stanhope Foundation onafhankelijk blijft en niet in Rogers handen valt!’

‘We zullen ernaar kijken.’

‘Dank u. En laat me zo snel mogelijk weten wat ik kan doen om te zorgen dat dit niet gebeurt.’ Ze gaf de zijkant van het bureau

nog een dreun met haar stok om haar punt te benadrukken. Daarna ging ze weer rechtop zitten in haar stoel, in stilte biddend dat haar lichamelijke zwakte niet opviel. Junietta gaf heel weinig om het verlies van de rijkdom van de familie, maar haar stichting betekende alles voor haar, en daar zou ze voor strijden.

De heer Wilson zette zijn bril recht en ordende zijn papieren. ‘Als ik verder mag gaan... Het grootste deel van de rijkdom van de familie Stanhope is onlosmakelijk verbonden met het bedrijf en kan, moet ik tot mijn spijt zeggen, niet door u drieën geërfd worden.’

Hij leek zich schrap te zetten voor een volgende klap van Junietta's stok, maar die kwam niet. Ze liet zijn woorden tot zich doordringen. Het enorme fortuin van de familie Stanhope behoorde hun niet langer toe.

‘Echter, het testament van meneer Stanhope voorziet voor zijn echtgenote, Sylvia Grace Stanhope, en zijn ongehuwde dochter, Adelaide Junietta Stanhope, in een trustfonds, net zoals zijn vader destijds gedaan heeft voor u,’ zei hij tegen Junietta. ‘Deze trustfondsen zouden gebaat geweest zijn met een paar jaar extra tijd, zodat de investeringen hadden kunnen groeien, maar meneer Stanhope had niet kunnen voorzien dat hij zo jong zou overlijden, op zevenenveertigjarige leeftijd. Mits zorgvuldig beheerd, zouden de opbrengsten echter voldoende moeten zijn om een bescheiden inkomen op te leveren waarvan u de komende jaren kunt leven.’

Een bescheiden inkomen? Sylvia's financiële situatie was nog slechter dan Junietta zich had voorgesteld. Ditmaal kon ze zich niet inhouden en gaf weer een dreun tegen het bureau. ‘Meneer Wilson! De toekomst die u schetst, is nog somberder dan deze kamer! Kunnen u en al die andere slimme advocaten geen manier vinden om onze dreigende armoede te voorkomen?’

‘Eh... ik vrees van niet.’ Hij haalde diep adem en haastte zich om zijn verhaal te voltooien. ‘Wat het onroerend goed van meneer Stanhope betreft... Zoals u waarschijnlijk weet, was de grootvader

van de overledene de oorspronkelijke eigenaar van het zomerhuis in Newport, Rhode Island, en tot mijn spijt moet ik zeggen dat het eigendomsrecht voor dat landhuis ook zal overgaan op Roger C. Stanhope.’

‘En hoe zit het met dit huis?’ interrumpeerde Sylvia hem.

‘Roger kan ons niet uit dit huis zetten, lieve,’ vertelde Junietta haar. ‘Dat was eigendom van mijn echtgenoot en het eigendomsrecht ging over op mijn zoon toen Art stierf. Over dit huis heeft Roger niets te zeggen.’

‘Ja, daar hebt u gelijk in, madame Stanhope. Dat wilde ik net vertellen. Uw zoon heeft het eigendomsrecht van dit huis, al zijn persoonlijke bezittingen en zijn zeiljacht de *Merriweather* nagelaten aan zijn echtgenote, Sylvia Grace Stanhope.’

‘Waarom heb ik dan het gevoel dat er nog meer slecht nieuws komt?’ vroeg Junietta streng.

‘Op dit moment licht ik alleen de belangrijkste punten van het testament toe. De details zal ik met alle genoegen op een latere datum bespreken, nadat u voldoende tijd gehad hebt om een inschatting te maken van uw toekomst, en –’

‘Betuttel ons niet, meneer Wilson! Wij willen de harde, kille waarheid weten, en wel nu meteen. Moeten we de was voor anderen gaan doen om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen? Kran-ten bezorgen? De westelijke vleugel inrichten als pension?’

‘Nee, nee, nee. Natuurlijk niet. Maar misschien realiseert u zich nog niet welke enorme kosten gepaard gaan met bijvoorbeeld het in de vaart houden van de *Merriweather*. Of in het onderhoud van een huis van dit formaat. Aangezien u hier slechts met u drieën woont – en juffrouw Stanhope waarschijnlijk binnen een paar jaar getrouwd zal zijn – zult u misschien een kleiner huis willen overwegen om het aantal bedienden en de onderhoudskosten te verminderen. In dat geval zullen wij u met alle genoegen helpen om de verkoop –’

Boem, weer een klap van haar stok tegen het bureau. ‘Is het inkomen voldoende om van te leven of niet, meneer Wilson?’

‘Ik vrees dat enige verstandige besnoeiing en zorgvuldig beheer wellicht noodzakelijk zijn –’

‘En geen overdadige feesten meer?’ vroeg ze.

De advocaat gaf geen antwoord.

Junietta keek naar haar schoondochter, die het nieuws van haar verlies stoïcijns zwijgend tot zich liet doordringen. Sylvia en haar societyvriendinnen stonden bekend om hun extravagantie als het op ontvangsten aankwam. Ze concurreerden altijd met elkaar om nog grotere en bijzonderdere feesten te geven, met bergen exotisch voedsel, karrenvrachten aan bloemen en schitterende decoraties. Ze streefden er ook naar elkaar de loef af te steken met schitterende sieraden en met hun kostbare baljaponnen, waarvoor ze ieder seizoen naar Parijs afreisden om de laatste mode aan te schaffen. Sylvia’s roem als gastvrouw was haar leven, haar identiteit. Ze groeide en bloeide op haar onovertroffen reputatie, en in de New Yorkse high society werden uitnodigingen voor haar evenementen hogelijk gewaardeerd. Wat zou haar rol als gastvrouw ooit kunnen vervangen?

Als Sylvia echter haar wereld al zag instorten, toonde ze daar niets van. Nog altijd hield ze haar hoofd geheven, en haar ogen bleven droog.

‘Onze firma staat de komende maanden tot uw beschikking om al uw vragen te beantwoorden en al uw zaken te behartigen,’ zei de heer Wilson uiteindelijk. ‘Een van mijn collega’s zal tot uw beschikking staan om u te helpen om bij deze juridische en financiële veranderingen uw koers te bepalen terwijl de nalatenschap geregeld wordt, en te zijner tijd ook zaken zoals de verkoop van meneer Stanhopes jacht en dit huis af te handelen.’

‘Ik zou u willen vragen meneer Forsythe te benoemen om ons te helpen,’ zei Junietta, ‘angezien hij alle details van onze verliezen al kent.’

De jongeman bloosde lichtelijk toen iedereen naar hem keek, en liet het fluwelen gordijn meteen los. Hij had naast het raam op wacht gestaan alsof hij op verdere bevelen van Junietta wachtte.

Of misschien probeerde hij buiten het bereik van haar stok te blijven. Ze dacht een spoortje van meelevens met hun lot te bespeuren in zijn heldere blauwe ogen. Maar zelfs als hij over eersteklas juridische en financiële expertise beschikte, kon hij de gecompliceerde werking van de New Yorkse society en de maatschappelijke verliezen van de familie niet overzien.

‘Natuurlijk, als u dat wenst,’ zei de heer Wilson. ‘Goed. Als u geen verdere vragen hebt, zullen we uw tijd niet verder in beslag nemen.’

Junietta stampte met haar stok op de vloer. ‘Nou, als we u per uur betalen voor uw diensten, kunt u misschien beter gaan. En snel ook.’

‘Nee, nee. Ik verzeker u dat dat niet het geval is. Ik zal een uittreksel van het testament achterlaten zodat u dat op uw gemak kunt nalezen, maar onze firma staat tot uw beschikking tot de nalatenschap helemaal geregeld is.’

‘Dank u voor uw komst,’ zei Sylvia en ze stond op. ‘Kan ik u nog een ogenblik apart spreken?’

‘Zeker.’

Junietta begreep de hint en verliet de studeerkamer samen met Adelaide. Haar hart bleef op hol slaan; het stokte af en toe en sloeg slagen over, en ze herinnerde zich de waarschuwing van haar arts: veel rust nemen en onnodige opwindings vermijden. Maar haar liefdadigheidsinstelling! Junietta kon niet toestaan dat Roger Stanhope die in handen kreeg. Het was haar levenswerk! Als Junietta's hart het zou opgeven, moest ze zorgen dat de stichting vóór die tijd in goede, capabele handen kwam.

❧ Sylvia ❧

Verdwenen. De miljoenen dollars die de Stanhopes vergaard hadden. Alles waarvoor haar echtgenoot gewerkt had. Verdwenen. Voor de tweede maal in haar leven stond Sylvia op het punt alles te verliezen, en dat mocht ze niet laten gebeuren. Ze moest zorgen dat ze de touwtjes in handen hield.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg de heer Wilson nadat Adelaide en Junietta de studeerkamer verlaten hadden.

Sylvia nam de tijd haar woorden zorgvuldig te kiezen, zodat ze haar emoties onder controle hield en vermeed behoeftig en zwak te klinken. Sylvia Grace Stanhope wilde niet bedelen.

‘U realiseert zich ongetwijfeld dat mijn echtgenoot alle financiële zaken van ons gezin verzorgde. Hij voorzag ons van een royale toelage om van te leven, en ik voelde me altijd vrij om meer te vragen. Maar de dagelijkse boekhouding om ons huishouden draaiende te houden werd afgehandeld door mensen op zijn kantoor. Ik wil graag dat al die rekeningen aan mij worden overgedragen, met onmiddellijke ingang.’

‘Ja, natuurlijk. Uw persoonlijke financiën moeten gescheiden worden van de financiën van het bedrijf.’

‘En ik zou enige hulp bij het leren omgaan met die persoonlijke rekeningen zeer waarderen.’

‘Ik kan u in contact brengen met een betrouwbare accountant om uw boekhouding te doen.’

‘Nee, dank u. Ik wil graag leren om die zelf te beheren, meneer Wilson.’

Hij leek verbaasd. En hij leek te twijfelen. Maar ze kon niemand de waarheid over hun financiële verliezen toevertrouwen. Het geroddel zou haar einde betekenen. En Adelaides leven ruïneren. Sylvia had geen idee of ze werkelijk in staat was de boekhouding te gaan bijhouden, maar ze was vastbesloten alles te leren wat ze nodig had om hun toekomst zelf onder controle te houden.

‘Zoals u wenst, mevrouw Stanhope. Meneer Forsythe zal de kasboeken meteen in veiligheid brengen en ze samen met u door nemen.’

‘Dank u.’

Nadat ze met de twee advocaten meegelopen was naar de deur, wilde Sylvia niets liever dan naar haar eigen kamer gaan zodat ze alleen kon zijn en kon instorten. Maar Adelaide stond op haar te wachten, en ze liep achter Sylvia aan de trap op alsof ze haar moeder

niet uit het oog wilde verliezen. Addy verlangde waarschijnlijk geruststelling: dat er niets zou veranderen, dat hun wereld niet zou instorten, dat ze een manier zouden vinden om maatschappelijke en financiële ondergang te vermijden. Maar hoe kon Sylvia haar geruststellen terwijl ze zelf zo uit het lood geslagen was?

Op de eerste verdieping bleef ze even bij de balustrade staan om tijd te winnen en haar emoties weer in de hand te krijgen, en ze liet haar hand over het glanzend gepolitoerde hout glijden. Ze keek naar de enorme hal beneden en herinnerde zich hoe ze daar naast haar echtgenoot stond om hun gasten te begroeten, telkens als ze een feest of een bal gaf. Op dergelijke avonden slopen haar dochttertjes hierheen om tussen de spijlen van de balustrade door te gluren, als hun huis door gelach en muziek veranderd was in een sprookjeskasteel. Adelaide zou de volgende geweest zijn om te schitteren als de prinses van het bal, maar nu zou ze die kans misschien nooit krijgen. Die gedachte sneed Sylvia door de ziel.

Om moed te vatten hief ze haar hoofd fier op en liep met grote stappen haar slaapkamersuite in. Ze ging op de met brokaat beklede sofa zitten en wenkte Addy naast haar te komen zitten. Ze zwegen allebei terwijl Adelaide met opgetrokken benen naast haar moeder ging liggen, zoals ze deed toen ze nog een kind was.

‘Waarom moet alles nu veranderen?’ vroeg ze eindelijk. ‘Betekent dit dat we nooit meer terug kunnen naar Newport?’

Sylvia streelde Addy’s rug, zonder antwoord te geven. Hun prachtige landhuis aan zee, het toevluchtsoord van hun gezin, om de verstikkende stad iedere zomer te ontvluchten – verdwenen. Ze hadden zich altijd verheugd op het verblijf aan de koele kust van de Atlantische Oceaan en vertrouwde zomerbals, tuinfeesten en zeilexcursies. Het verlies van dat landhuis was echter nog maar het begin van hun vele verliezen. Sylvia voelde een irrationele woede tegen haar echtgenoot omdat hij zo abrupt gestorven was en hen aan de grillen van zijn oom Roger overgeleverd had. Tussen de twee gezinnen speelde weinig liefde, slechts jarenlange wrok,

verdenking en jaloezie. Sylvia was het met Junietta's beschrijving eens: Roger was een akelige oude man. Hij had de gewoonte om te dichtbij te gaan staan als hij met een vrouw sprak en stond erom bekend dat hij dienstmeisjes in hun achterste kneep. Zijn zoon Randall was een schimmige figuur wiens plannetjes om geld te verdienen nooit veel opleverden. Maar al te vaak had ze A.B. horen zeggen dat hij de schandvlek van de familie was. Het leek schandalig dat uitgerekend deze twee mannen alles zouden erven.

‘Was ik maar een zoon geweest en geen dochter,’ zei Addy nu. ‘Vader moet zo teleurgesteld geweest zijn toen ik geboren werd.’

‘Hij hield veel van je, Adelaide. En hij wist dat jij er niets aan kon doen. En ik evenmin.’

‘Zouden we dit huis echt moeten verkopen, zoals meneer Wilson zei?’

‘Natuurlijk niet.’ Met zachte hand dwong ze Addy rechtop te gaan zitten en haar aan te kijken. ‘Maar we zullen heel verstandig moeten zijn, Adelaide. En heel slim. Mijn besluit staat vast: ik zorg dat we de puinhoop die het testament van je overgrootvader veroorzaakt te boven zullen komen. Ik ga niet werkeloos toekijken terwijl jij alles verliest. Vooral niet dit huis. Het behoort jou rechtens toe, en we zullen dit huis en het leven dat we hier hebben behouden. Ik zal zorgen dat je een goed huwelijk sluit. Een heel goed huwelijk. Voor jou hoeft niets te veranderen.’

‘Maar zal mijn trustfonds voldoende zijn om een geschikte man aan me te binden?’

‘Jij hebt zo veel meer te bieden dan geld, Adelaide. Je schoonheid, je charme... En dit huis. Elke huwbare man die dit schitterende huis ziet, móét wel wensen het in bezit te krijgen. Iedereen in de stad benijdt ons erom, en het zal van jou en je echtgenoot worden als je getrouwd bent.’

Adelaide knikte en probeerde te glimlachen, maar haar tranen bleven stromen. Sylvia wist dat Randall Stanhopes dochter, Cicely Stanhope, binnenkort Addy's grootste rivale zou worden als het op het aantrekken van een geschikte echtgenoot aankwam, nu

haar grootvader het familiefortuin geërfd had. Maar Sylvia wilde zich nu nog geen zorgen maken over Cicely.

‘Ik dacht dat we meer tijd hadden voor jouw hofmakerij en huwelijk, maar we zullen snel aan de slag moeten en beschikbare vrijgezellen moeten ontvangen voordat het nieuws van ons ongeluk uitlekt.’

‘Hoe kunnen we gasten ontvangen? We worden toch geacht in de rouw te zijn?’

Sylvia dacht snel na over een oplossing. ‘Dat kunnen we omzeilen als we discreet zijn en niet te veel mensen tegelijk uitnodigen. Ik zal informatie over beschikbare vrijgezellen gaan inwinnen. Maar vertrouw niemand, Adelaide. En onthul niets. Je vriendinnen zijn je concurrenten, vergeet dat niet.’

‘Hoe kan ik vrijgezellen ontmoeten in het seizoen, zonder ons zomerhuis in Newton?’

Sylvia was even ontmoedigd, maar ze herstelde zich dapper. ‘Ik zal de advocaten vragen of ze iets kunnen doen om te eisen dat we daar ook enige tijd kunnen doorbrengen. Daar hebben we recht op. Of misschien hebben we het landhuis in Newport niet eens nodig. We kunnen iedereen ontvangen op de *Merriweather*. Gasten ontvangen op een zeiljacht wordt de nieuwe zomertrend, daar kunnen we voor zorgen.’

‘Maar meneer Wilson zei dat het jacht heel erg duur is, en dat –’
‘Luister, Adelaide.’ Sylvia nam Addy’s gezicht tussen haar handen om haar protesten te smoren. ‘Ik zal voor ons strijden. Jij hoeft je geen zorgen te maken over wat meneer Wilson gezegd heeft. Ik zal strijden voor wat ons rechtens toebehoort. Voor het leven dat je vader ons altijd bezorgd heeft. Als je mij vertrouwt en doet wat ik zeg, zul je een goede toekomst hebben.’ Ze kuste Addy op haar voorhoofd en liet haar los. ‘Ga nu maar een beetje uitrusten zodat je er mooi uitziet, zelfs in dat afschuwelijke grijs. Ik ga meteen plannen maken voor onze volgende stappen.’

Adelaide

Moeder kwam niet naar beneden voor het avondeten, maar grootmoeder wel. De eetkamer van de familie was een kleinere versie van de enorme formele eetzaal waar honderd gasten konden zitten. Het was echter nog altijd een prachtige kamer met damasten draperieën, een plafond van Engels eikenhout met fraai houtsnijwerk, en een heel arsenaal aan zilveren dienschalen op een tafel tegen een van de muren. Adelaide zat al aan de eettafel toen Mimi Junie binnenkwam.

‘Wat een rampzalige dag!’ zei grootmoeder terwijl ze zich op haar stoel liet zakken. ‘Zulk vernietigend nieuws!’

‘Mimi Junie, denk aan de bedienden,’ fluisterde Adelaide.

‘Die zullen de waarheid vroeg of laat moeten horen. Tenslotte zullen ze wellicht binnenkort op zoek moeten naar een nieuwe betrekking.’

Ze vouwde haar linnen servet open en spreidde het uit op haar schoot terwijl de bedienden schalen rundvlees, aardappels, witte broodjes en sperziebonen binnenbrachten. Addy at niet veel, want haar maag protesteerde nog altijd vanwege het zorgwekkende nieuws.

‘Zo erg is het allemaal nog niet, of wel?’ vroeg ze met een zenuwachtig lachje. ‘Moeder zegt dat ze zal strijden voor wat ons rechtens toekomt.’

‘Addy, lieverd. Je moeder heeft samen met haar echtgenoot en zijn miljoenen al haar maatschappelijke status verloren. Wees niet verbaasd als ze geen uitnodigingen voor feesten en bals meer krijgt.’

‘Maar moeder heeft zo veel vriendinnen –’

‘Een ongehuwde vrouw die zo mooi is als jouw moeder vormt een bedreiging voor hen. Wat weerhoudt Sylvia ervan de echtgenoot van een van haar vriendinnen af te troggelen, nu Alva Vanderbilt en Charlotte Astor echtscheiding acceptabel gemaakt hebben?’

Addy dacht aan moeders vurige vastberadenheid. Maar hoewel ze wel gesproken had over het vinden van een man voor Addy, had ze niets gezegd over zelf hertrouwen.

‘Wat dit huis betreft,’ vervolgde grootmoeder, ‘dat kunnen we beter kwijt dan rijk zijn. Er zitten overal geesten. Sommige zelfs hier in de kamer!’

‘Mimi Junie, u klinkt een beetje gestoord als u zulke dingen zegt. Bovendien kan ik me niet voorstellen hoe het is om ergens anders te wonen.’

‘Dat komt omdat je hier al die jaren gevangen zit.’

‘Ik zit niet gevangen –’

‘Luister. Wat meneer Bakkebaard ons vandaag vertelde, was voor jou het beste nieuws dat je kon horen. Jij bent nu vrij! Je kunt overal heen gaan en alles worden wat je maar wilt. Dit is onze kans om ons leven eens goed onder de loep te nemen en te beslissen wat belangrijk is en wat niet. We kunnen nieuwe dromen koesteren, nieuwe doelen zoeken, nieuwe avonturen beleven. Je hoeft niet langer een leven van hersenloze verwennerij te leiden, je niet meer aan te passen aan een saaie, fantasieloze maatschappij.’

‘Maar moeder zegt dat er niets zal veranderen en –’

‘Je moeder heeft haar leven gehad, en dat was een goed leven. Ze had rijkdom, privileges, prestige. Ze heeft haar drie dochters grootgebracht en A.B.’s carrière gesteund. Maar nu is hij overleden, en voor haar is dat leven voorbij. Zo was het ook voor mij toen mijn echtgenoot stierf en ik alles aan Sylvia overdroeg.’

‘Moeder zal niets opgeven, Mimi. Ze zegt dat we, als we samenwerken, kunnen –’

‘Krijgen wat zij wil? Misschien is dat waar, maar wat wil jij, Adelaide?’

‘Ik... Ik wil haar helpen. Ik wil niet dat ze alles verliest.’

‘Dat is heel aardig van je,’ zei grootmoeder op een toon die iets anders suggereerde. ‘Maar wil je de last van dit huis en al zijn geheimen werkelijk op je schouders blijven dragen?’

‘Dat weet ik niet. Ik denk het wel. Dat is het enige leven dat ik ken.’

Mimi maakte een prop van haar servet en gooidde die naar haar toe. ‘Word wakker, kind! Wees niet zo’n bang muisje! Jij bent een unieke schepping. Een meesterwerk waar er maar één van is. Je hebt je hele leven nog voor je. Denk toch eens voor jezelf!’

Addy wendde haar blik af. De tranen sprongen haar in de ogen. Ze had zich zo gerustgesteld gevoeld na het gesprek met moeder, maar nu bracht Mimi Junie haar in de war. ‘Ben ik niet verplicht mijn moeder te eren?’

‘Dat ligt eraan. Wat vraagt Sylvia precies van jou? Je moet zeker met een rijke man trouwen?’

‘Nou –’

‘Wil je echt trouwen met een man van wie je niet houdt en de komende vijftig of zestig jaar met hem doorbrengen, alleen om te zorgen dat je moeder en jij in dit monsterlijke huis kunnen wonen en overdadige feesten kunnen geven en dure baljaponnen kunnen kopen?’

Addy gaf geen antwoord. Ze vouwde Mimi’s servet op tot steeds kleinere vierkantjes.

‘Waarom ga je niet naar een hogere opleiding voor vrouwen, zoals Vassar of Bryn Mawr, om te ontdekken wat jou interesseert en waar jij goed in bent? Dat doen steeds meer vrouwen tegenwoordig. Of je zou een man kunnen zoeken die jou waard is, die niet van je geld houdt, maar van jou, om wie jij bent, en dan lang en gelukkig leven zonder al dit... Dit... pompeuze gedoe!’ Ze gebaarde naar de rij zilveren dekschalen. ‘Je zou vrij kunnen zijn van wat iedereen van je verwacht.’

Addy schudde haar hoofd om het beeld dat haar excentrieke grootmoeder schetste te verdrijven. Ze had familieverplichtingen. Haar moeder wist wat het beste voor haar was. ‘Ik moet moeder helpen,’ zei ze flink.

‘Nee, dat hoeft niet. Geloof me, zij is echt wel in staat zichzelf te helpen. Ze is een beeldschone weduwe, nog jong genoeg om te

hertrouwen. Laat haar haar eigen toekomst veiligstellen. Maar laat je door haar niet overhalen om op te geven wie jij bent.'

'Dit ben ik, Mimi Junie. Ik ben een Stanhope. Ik ben de dochter van mijn vader.'

Grootmoeder duwde haar stoel naar achter en stond op. 'Kom mee, Addy. Ik wil je iets laten zien.'

'Wat? Nu? We zijn net begonnen met eten. Kan het niet wachten tot na het diner?'

'Nee. Dit is te belangrijk.' Ze wuifde met haar stok naar het geschrokken dienstmeisje en zei: 'Jane, wil je zo vriendelijk zijn onze borden op een dienblad te zetten en alles naar mijn kamer te brengen, lieverd?'

Met de punt van haar stok spoorde ze Adelaide aan tot ze opstond, waarna ze de stok als een herdersstaf hanteerde om haar uit de eetkamer en de trap op te jagen. Zodra ze in haar slaapkamersuite aangekomen waren, rommelde Mimi Junie in de cederhouten kist in haar kleedkamer en haalde een aquarel in een eenvoudige houten lijst tevoorschijn. 'Kijk eens,' zei ze terwijl ze die aan Adelaide overhandigde. Het was een prachtig geschilderd bostaferaal met bemoste rotsen, verfijnde wilde bloemen en bomen die leken te ritselen in de wind. Een konijn met glanzende ogen, een kleine muis en een gespikkelde kikker lagen verborgen tussen de varens, de bladeren en het gras. De kunstenaar had een wereld van overvloedige schoonheid en leven geschilderd, een wereld die Addy leek te wenken om binnen te treden.

'Het is betoverend! Waar komt dat vandaan?'

'Kijk naar de handtekening.'

Onder in de hoek stonden de initialen *SGW*. Moeders initialen. Haar meisjesnaam was Woodruff. 'Dit kan niet moeders werk zijn. Ze schildert niet.'

'Je hebt gelijk. Ze schildert niet. En toch heeft zij dit ooit gemaakt. Er kwam schoonheid voort uit jouw moeders hart en handen, toen ze nog vrij was om zichzelf te zijn.'

Het schilderij was warm en levendig, volkomen tegengesteld

aan Addy's koele, afstandelijke moeder. Ze kon die twee niet met elkaar in overeenstemming brengen. En toch... Ze dacht aan moeders verfijnde feesten, de verbijsterend mooie tableaus en taferelen die ze schiep om haar gasten versted te doen staan, en besepte dat die uit dezelfde fantasie moesten voortkomen als dit schilderij.

Grootmoeder porde tegen Addy's schouder. 'Ergens in dit huis, verstopt in een stoffige koffer, ligt een serie verrukkelijke kinderboeken die je moeder eens geschreven en geïllustreerd heeft. Een dozijn. Misschien wel meer. Heerlijke verhalen. Waard om gepubliceerd te worden.'

'Waarom heeft ze die verstopt?'

'Omdat haar wonderbaarlijke creaties beneden de waardigheid van mevrouw Arthur Benton Stanhope de derde zouden zijn.'

'Wist vader hiervan?'

'Dat betwijfel ik. Als A.B. ze gezien had, zou hij haar waarschijnlijk aangemoedigd hebben om te blijven schilderen. Ik kwam ze per ongeluk tegen, jaren geleden, en ze zei dat ik die wel mocht houden. Wat ik duidelijk wil maken, is dat Sylvia iets waar ze dol op was en wat een deel van haar was opgeofferd heeft om dit betekenisloze leven te leiden. Daarom kan ze het niet verdragen om dat nu te verliezen.'

'Maar zo hebt u ook geleefd, Mimi. In ditzelfde huis.'

'Ik had geen keus. Zij wel. En dat geldt ook voor jou.'

'Nou, ik ben moeder verschuldigd haar te helpen ons huis en alles waarvan ze houdt te behouden.'

'Nee, meisjelief. Zij is jou verschuldigd je vrij te laten.'

Grootmoeder had over vrijheid gesproken na vaders begrafenis, na haar mysterieuze woorden over haar andere zoon. Waren er nog meer geheimen waarvan Addy niets wist?

Ze probeerde het schilderij terug te geven, maar Mimi stak afwerend haar handen op. 'Hou het maar. Laat het aan je moeder zien. Kijk wat zij zegt.'

'Dat lijkt me wreed.'

‘Doe wat je wilt. Maar hou het in elk geval. Laat het je herinneren aan wat jij te verliezen hebt.’

De dienstmeisjes kwamen Mimi’s kamer binnen met twee dienbladen, maar Addy had geen trek meer. Ze prikte wat in haar eten en wenste in stilte dat ze wist wat ze moest doen en naar wie ze zou moeten luisteren.

‘Ik heb mijn hele leven gestreden tegen mijn schoonvader, de eerste Arthur B. Stanhope,’ zei Mimi. ‘En het ziet er naar uit dat ik tegen hem zal moeten blijven strijden. Het is te laat om iemand anders te bevrijden van zijn inhaligheid en egoïsme, maar misschien kan ik jou nog redden, Adelaide. Jij bent de laatste Stanhope, en ik zal alles doen wat ik kan om te voorkomen dat ook jij slachtoffer van hem wordt.’

Toen ze klaar waren met eten, nam Addy het schilderij van haar moeder mee naar haar eigen kamer. Ze had zich nooit kunnen voorstellen dat moeder ooit een ander leven geleid had dan dit. Moeder en Mimi hadden blijkbaar allebei geheimen. Addy wilde niet denken aan het onbekende, vooral niet aan haar eigen onbekende toekomst. Dat kon ze niet verdragen. Ze deed haar kledingkast open en duwde het schilderij erin. Zo diep mogelijk.

3

OKTOBER 1898

Adelaide

De baljapon van chiffon was prachtig, zo licht als vleugels. Adelaide stond voor de spiegel in haar kleedkamer met de ragfijne creatie voor zich en wilde niets liever dan haar vanavond dragen naar het herfstbal van Ellen Madison. Ze draaide heen en weer en genoot van het ruisen en ritselen van de stof. Die kleur lichtblauw zou haar prachtig staan, en als haar kastanjebruine haar gracieus opgestoken werd, zou de diepe halslijn haar fraaie hals en tengere schouders volmaakt accentueren. Ze had naar dit bal uitgezien sinds de uitnodiging gekomen was, drie maanden geleden: al haar vriendinnen zien, dansen tot de zon opkwam. Iedereen was terug uit Newport of Long Island of waar ze ook maar heen gegaan waren om de stad gedurende de hete zomermaanden te ontvluchten, en het volgende seizoen van society-evenementen was begonnen. Maar de japon zou in haar kledingkast moeten blijven tot de rouwperiode voor haar vader voorbij was – nog minstens zes maanden voor Adelaide, een jaar voor haar moeder. Tegen die tijd zou ze zes maanden ouder zijn, langzaam maar zeker een oude

vrijster, terwijl haar vriendinnen en rivales met alle geschikte mannen dansten en flirtten.

De drie maanden die Adelaide al in de rouw was, waren eindeloos eenzaam geweest. Het werd als een teken van slechte smaak beschouwd om mee te doen aan haar gewone clubjes en sociale activiteiten, wat betekende dat ze urenlang alleen was en niets te doen had. Zonder gasten om hun enorme huis met plezier en geroddel te vullen hadden de grote, galmende vertrekken geen enkel nut. Het was alsof Addy's leven tegelijk met dat van haar vader opgehouden was. Maar zoals moeder beloofd had, was er niets veranderd – nog niet. Behalve dat ze in de rouw was, verliep Adelaides leventje in het grote huis precies zoals tevoren.

‘Wees zo vriendelijk deze japon voor me op te hangen,’ zei ze terwijl ze de baljapon aan haar dienstmeisje overhandigde. ‘En wees er voorzichtig mee. Ik hoop hem eens te dragen.’ Maar niet vanavond. Ze keurde haar uiterlijk nog één keer in de spiegel en streek denkbeeldige kreukels uit haar saaie grijze rouwjapon.

Op het dienblad met haar ontbijt had een briefje van haar moeder gelegen, die vroeg of ze om elf uur in de ochtendkamer wilde zijn. Het huis was zo groot dat moeder en zij vaak de bedienden naar elkaar toe stuurden met briefjes.

Voordat het meisje de deur van haar kledingkast sloot, zag Addy het schilderij dat ze daar had. Ze haalde het tevoorschijn om het nogmaals te bestuderen. Nu pas zag ze de kleine kevers, krekels en lieveheersbeestjes die op kunstige wijze tussen de bladeren verborgen waren, en ze kon de vochtige aarde op de grond van het bos bijna ruiken en de zachte kussentjes mos bijna voelen. Waarom had moeder een schilderij waarop ze trots zou kunnen zijn opgeborgen? Adelaide overwoog het mee te nemen om haar moeder ernaar te vragen, maar uiteindelijk zette ze het rechtop tegen de spiegel op haar toilettafel. Ze zou een beter moment afwachten.

Ze nam de achterste trap naar moeders ochtendkamer om de marmeren trap in de galmende voorhal te vermijden; die deed haar altijd aan een museum denken.

In de afgelopen maand had Addy vaak aan Mimi Junies woorden gedacht als ze 's avonds moeite had in slaap te vallen: 'Wil je echt trouwen met een man van wie je niet houdt en de komende vijftig of zestig jaar met hem doorbrengen?' Iedereen wist dat Consuelo Vanderbilts moeder haar had gedwongen de man van wie ze hield op te geven om met een Britse hertog te trouwen. Consuelo was destijds achttien geweest, een jaar jonger dan Addy nu.

Adelaide wist bijna niets van liefde. Ze had haar ouders geobserveerd, en haar zussen met hun echtgenoten, en heel weinig genegenheid tussen hen kunnen bespeuren, laat staan liefde of hartstocht. Echtparen in hun maatschappelijke klassen gaven zelden in het openbaar uiting aan hun genegenheid. Maar hoe zou het zijn als zij verliefd zou worden, zoals Consuelo, en dan toestemming zou krijgen om te trouwen met een man die ook van haar hield?

Nee! Het hele idee was schandalig, en de kans dat het haar in haar huidige omstandigheden zou overkomen was vrijwel nihil. Moeder had benadrukt dat ze snel moest zijn, een rijke man moest ontmoeten en met hem trouwen voordat het nieuws van het testament uitlekte en moeder en zij in de society uit de gunst vielen. Nogmaals wenste ze in stilte dat ze geen dochter, maar een zoon geweest was. Dan had ze alles kunnen erven en dan zou er niets veranderen.

De ochtendkamer was een van Adelaides favorieten onder de bijna vijfenzeventig kamers die het huis telde. Hier scheen de zon naar binnen door een raam op het oosten, dat uitzicht bood op de tuin, die nu vol felle herfstkleuren was. Het was een gezellige kamer, zelfs in de winter, met comfortabele stoelen rondom de open haard. Het behang op de muren en de verf op het plafond hadden kalmerende pasteltinten die Addy aan zomerjaponnen en tuinfeesten in Newport deden denken.

'Goedemorgen, moeder,' zei ze en ze kuste haar op de wang. Moeder was beeldschoon en haar lichtblonde haar rook naar

rozen. Adelaide was haar hele leven al vol ontzag voor de schoonheid en stijl van haar moeder.

‘We moeten praten over het diner dat ik van plan ben te geven,’ zei moeder nadat het dienstmeisje koffie voor Adelaide had ingeschonken. ‘Ik wilde uitleggen –’

Ze werden onderbroken door een luide bons toen Mimi Junie de deur openduwde met haar stok.

‘Ik heb jullie overal gezocht. Ben ik niet uitgenodigd om plannetjes te helpen smeden?’

‘Ik weet niet wat je bedoelt.’ Moeders stem klonk koel en kalm. ‘We zijn gewoon aan het praten over –’

‘Vanaf het moment waarop het testament voorgelezen werd, ben je plannetjes aan het smeden om dit huis en alles wat daarbij hoort vast te houden. En je bent van plan om die arme Adelaide daar de hoofdrol in te laten spelen.’

‘We zitten allemaal in hetzelfde schuitje, Junieta,’ zei moeder. ‘Onze echtgenoten zijn overleden, Adelaides vader is overleden, en we zullen voortaan verstandige beslissingen moeten nemen als we willen overleven.’

‘Waarom laat je mij dan niet helpen? Tenslotte heb ik mijn eigen leven al bijna zeventig jaar heel aardig weten te besturen... Om nog maar te zwijgen van een liefdadigheidsinstelling waarin miljoenen dollars omgaan.’

De beleefde frictie tussen deze twee vrouwen was niets nieuws. Addy observeerde hen al haar hele leven. Meestal hield Mimi Junie zich op de achtergrond, af en toe voegde ze een kleurrijke en vurige noot toe aan hun leven, maar het kwam zelden voor dat ze zo assertief was. Adelaide had haar nog nooit de leiding zien nemen zoals op de dag waarop vaders testament voorgelezen werd, toen ze haar mening gaf en de advocaten vragen stelde. Moeder was altijd de drijvende kracht geweest in Addy’s leven en in dat van haar zussen, degene die elke zet zorgvuldig berekende om te zorgen dat ze een goed huwelijk sloten en goed verzorgd zouden worden.

‘Dank je, Junietta. We zouden je ervaring goed kunnen gebruiken.’ Moeder gebaarde dat Mimi bij hen kon komen zitten en gaf het dienstmeisje opdracht ook haar een kopje koffie te brengen. ‘Deze drastische veranderingen zijn voor jou vast evenmin welkom als voor Adelaide en mij.’

‘Ach, veranderingen kun je niet voorkomen. Die horen bij het leven. Deze stok was ooit een eikel, daarna een boom, daarna een stuk hout,’ zei ze terwijl ze ermee in de lucht zwaaide. ‘Nu heeft hij een volkomen nieuwe rol: een oudere dame ondersteunen. Die bruikbaarheid heeft veel kappen en snijden en schuren gekost. Dergelijke processen vinden we altijd afschuwelijk, of niet soms?’

‘Wij zijn mensen, geen bomen,’ zei moeder. Ze nam een slokje koffie en zette het kopje weer op het schoteltje voordat ze verder sprak. ‘Aangezien jij heel veel mensen kent en banden hebt met alle belangrijke families, zouden we jouw hulp kunnen gebruiken bij het uitzoeken van de beste huwelijkskandidaten voor Adelaide. De naam Stanhope wordt hogelijk gerespecteerd en –’

‘Ha!’ Mimi Junie lachte. ‘Gevreesd is waarschijnlijk meer op zijn plaats dan gerespecteerd. De Stanhopes hebben geluk dat geesten niet kunnen spreken. En dat onze lijken veilig in de kasten verstoppt gebleven zijn.’

Moeder glimlachte preuts als reactie op Mimi Junies kleurrijke beeldspraak. Zij was altijd de meest praktische van de twee geweest. Sterker nog: als Addy die aquarel niet met eigen ogen gezien had, zou ze nooit vermoed hebben dat moeder ook maar enige fantasie had.

‘Ik heb je zussen geschreven,’ vervolgde Sylvia nu tegen Addy, ‘om te vragen of zij hun contacten en connecties willen uitkammen op zoek naar geschikte huwelijkskandidaten. Maar het duurt zo lang voordat een brief aankomt, en een familie hier in New York heeft de voorkeur boven een uit Boston of London. We moeten snel handelen, voordat er iets uitlekt over het testament.’

‘En voordat “rovende Roger” of zijn belachelijke zoon Randall het Stanhope-imperium bankroet maakt,’ vulde Mimi aan.

Moeder praatte onverstaanbaar door. ‘Adelaides huwelijk zal zorgen dat ze dit huis en haar leven hier in New York kan behouden.’

‘Dus dit huis moet deel uitmaken van Adelaides bruidsschat?’ vroeg Mimi. ‘Waar houdt het op, Sylvia? En hoe?’ Ze richtte zich tot Adelaide en hief waarschuwend haar vinger. ‘Laat je niet versjacheren en verkopen als een tapijt in een bazaar. Jij verdient beter.’

Aan de roze vlekken op moeders albasten huid zag Addy dat die haar geduld begon te verliezen.

‘Ik wil het allerbeste voor Adelaide, net als jij, Junietta. En zo is het altijd gegaan binnen onze stand. Waarom daag je me uit?’

‘We hebben het over de toekomst van Adelaide, je jongste dochter. Verdient zij geen beter leven dan wij gehad hebben? Zoals ik al tegen Addy zei: als er verandering komt, krijgen we de kans ons leven onder de loep te nemen en opnieuw te beginnen, te behouden wat echt belangrijk is en nieuwe prioriteiten te stellen.’

‘Ik was heel tevreden met mijn leven voordat mijn echtgenoot stierf.’

‘Dat is een eigenaardige woordkeuze, vind je niet? Tevreden. Waarom niet gelukkig? Waarom niet vervuld? Is dat het hoogste wat je voor jezelf en voor Adelaide wenst: tevredenheid?’

‘Je verdraait mijn woorden.’

‘Wat ik voor Addy hoop, is dat ze ontdekt wie zij is. En ik ben ervan overtuigd dat ze zo veel meer is dan iets om mee te onderhandelen zodat we de levenswijze die wij gekozen hebben, kunnen voortzetten. Waarom laten we haar niet zelf kiezen? Waarom helpen we haar niet ontsnappen aan het keurslijf waarin jij en ik gedwongen werden? Laat haar unieke persoonlijkheid niet teruggebracht worden door totale aanpassing, zoals jou en mij gebeurd is.’

‘Het spijt me als jouw leven je teleurgesteld heeft, maar –’

‘Waarom laat je Addy trouwen voor geld en een maatschappelijke positie? Waarom niet uit liefde?’

‘Je weet dat het voor vrouwen in de society niet zo gaat. Liefde is stof voor dwaze romans en gedichten. Niemand kan overleven op liefde alleen. Een mens heeft voedsel nodig, kleding en een dak boven zijn hoofd.’

‘Moet dat echt een huis met twaalf slaapkamers zijn? En een eetzaal met plaats voor honderd gasten?’

‘Je weet heel goed dat onze echtgenoten van ons verwachtten dat we belangrijke mensen gastvrij ontvingen. Dat was de rol die wij in het familiebedrijf moesten vervullen.’

‘Maar dat is het hem juist, Sylvia. Het familiebedrijf is niet meer van ons – of van Adelaide. Nu kunnen we ons leven een nieuwe vorm geven, zoals we zelf willen. Als blijkt dat we dit huis moeten verkopen... Ik ben het liever kwijt dan rijk! Meneer Wilson denkt dat we van onze erfenis zouden kunnen leven als we er verstandig mee omgaan.’

Addy zag dat moeder haar uiterste best deed zichzelf te beheersen. Ze ging iets luider spreken.

‘Ik wil niet dat Adelaide alle belangrijke evenementen in de New Yorkse society moet missen en helemaal alleen in een te klein huis moet zitten terwijl de dochter van Randall Stanhope háár rechtmatige plaats inpikt! Na alles wat A.B. en ik voor ons gezin gedaan hebben... Dat laat ik niet gebeuren! Het is vooral voor Adelaide oneerlijk als ze gedwongen wordt te veranderen. Zij is een geboren Stanhope. Ze heeft recht op dit leven.’

‘Is dat wat jij wilt, Adelaide?’

Beide vrouwen keken haar aan. Ze kon geen antwoord geven, want ze was niet gewend dat naar haar mening gevraagd werd.

‘Zie je wel?’ zei Mimi. ‘Dat arme schaap kan niet eens zelfstandig denken. Ze zwerft door het leven als een marionet die alles doet wat haar gezegd wordt, erop gespitst jou te behagen, zonder ooit een eigen gedachte of mening te hebben. Waarom beslis je over haar toekomst? Waarom laat je haar niet zelf onderzoeken of er alternatieven zijn?’

‘Daar hebben we geen tijd voor! Het nieuws over het testament

van haar vader zal ongetwijfeld uitlekken, en Randalls echtgenote zal zo snel mogelijk onze plaats in de society innemen, haar dochter Cicely naar voren schuiven –’

‘Ook Cicely verdient het recht om zelf te kiezen.’

‘Het spijt me, maar hier heb ik geen tijd voor.’ Moeder stond op. ‘Over dat diner praten we wel een andere keer, Adelaide. Trouwens, de advocaat komt vanmiddag, en daar moet ik me ook op voorbereiden.’

Moeder maakte aanstalten om te vertrekken, maar Mimi Junie hief haar stok als was het een slagboom en versperde haar de weg. ‘Ga zitten, Sylvia. Je hebt alle tijd. Dit is belangrijk, dat weet je best.’

Ze ging zitten, maar Adelaide bespeurde boosheid in haar stijve houding en koele gezichtsuitdrukking. Moeder en Mimi gingen zelden met elkaar om. De twee vrouwen leefden gescheiden in hun afzonderlijke suites, behalve tijdens maaltijden en ontvangsten. Adelaide vond het vreselijk om hen te zien discussiëren, vooral nu zij het onderwerp van hun touwtrekkerij was.

‘Maak alstublieft geen ruzie over mij,’ zei ze zachtjes.

Mimi pakte haar hand. ‘Ik kom voor je op, Addy, omdat jouw toekomst te belangrijk voor me is om te blijven zwijgen. Ik had de afgelopen jaren meer betrokken moeten zijn bij jouw leven. Dat geldt ook voor het leven van je zussen. Ik werd in beslag genomen door mijn stichting, die belangrijk is... De toekomst van mijn stichting is belangrijk. Maar niet zo belangrijk als jouw toekomst. Dit is jouw kans om te ontsnappen.’

‘Dat gaat een beetje te ver, Junietta. Ze zit niet gevangen.’

‘O nee? Jij en ik hebben allebei iets van een ander leven kunnen ervaren voordat we in deze familie trouwden. Wordt het niet eens tijd dat we Addy de waarheid vertellen over ons verleden?’

De roze vlekken op moeders wangen werden rood. ‘Ik weet niet wat je bedoelt.’

‘O, kom nu toch. Ferncliff Manor aan de Hudson – roept die naam geen herinneringen op? En geen spijt?’

‘Waarom doe je dit, Junietta? En waarom nu, terwijl ons leven al genoeg verstoord is door A.B.’s ontijdige dood?’

‘Ik kan me geen beter tijdstip voorstellen. Als je aan het einde van de weg gekomen bent, is het altijd wijs om terug te kijken naar waar je vandaan komt voordat je beslist welke kant je hierna op gaat. Zal ik mijn geheimen eerst onthullen, Sylvia, of wil jij graag beginnen? Mag Addy niet het voordeel hebben om van onze ervaringen te leren? Ik heb veel dingen uit mijn verleden geheimgehouden, grotendeels uit schuldgevoel en schaamte. Maar ik ben bereid jullie alles te vertellen als het jullie helpt om verstandige beslissingen te nemen voor de toekomst.’

‘Ik ben niet in de stemming om spelletjes te spelen.’

‘Goed, dan ga ik eerst. En jij kunt beter blijven,’ zei ze terwijl ze Sylvia opnieuw het pad afsneed met haar stok. ‘Ik ga geheimen opgraven waarover jij nog nooit eerder gehoord hebt.’

‘Ik zou denken dat het beter zou zijn ze begraven te laten.’

‘Er is geen enkele reden meer om ze te verbergen. Arthur Benton Stanhope is overleden... Alle drie: de eerste, de tweede en de derde.’

Addy schoof naar het puntje van haar stoel. Ze vroeg zich af of Mimi iets zou vertellen over haar andere zoon, die ze tijdens de begrafenis genoemd had.

‘Jij bent opgegroeid met mijn verhalen, Addy,’ vervolgde Mimi. ‘Je weet al dat mijn vader een Van Buren was en mijn moeder een De Witt. Beiden kwamen uit de oude Nederlandse families die de Knickerbockers genoemd werden, families die hun voorouders konden terugvoeren tot op de stichters van New York – of Nieuw Amsterdam, zoals het oorspronkelijk genoemd werd. De Van Burens hebben hier al land in bezit sinds 1631 en behoorden tot de voorouders die ons land gesticht hebben. Wij zijn verwant aan Martin Van Buren, die president van de Verenigde Staten was toen ik nog een meisje was. O, wat waren we er allemaal trots op dat we bij de familie Van Buren hoorden! Mama’s familie, de familie De Witt, is verwant aan Mary De Witt, de

moeder van DeWitt Clinton. Hij was eerst senator voor New York, daarna burgemeester en daarna gouverneur van de stad. Hij is zelfs presidentskandidaat geweest, nog voor mijn geboorte, maar helaas heeft hij die verkiezing verloren.’

Adelaide had dit hele verhaal inderdaad al eerder gehoord, maar ze knikte beleefd.

‘De Schermerhorns zijn ook zo’n oude Knickerbocker-familie. Lady Caroline Astor is een Schermerhorn.’ Mimi leunde dichter naar Addy toe alsof ze zeker wilde weten dat ze luisterde. ‘Elke nieuwbakken miljonair die geaccepteerd wilde worden in de society van New York probeerde met een Knickerbocker-meisje te trouwen. John Jacob Astor, een onbeschaafde Duitse immigrant, de zoon van een slager, had geen rode cent toen hij naar Amerika kwam. Toen hij vijftig jaar geleden stierf, was hij de rijkste man in het land. Maar zijn familie werd pas gerespecteerd toen Caroline Schermerhorn met zijn kleinzoon, William Astor, trouwde. Zo ging het ook met jouw overgrootvader, Arthur Benton Stanhope de eerste. Hij wilde dat zijn zoon met mij trouwde omdat ik een Knickerbocker was.’

Dat deel van het verhaal had Addy nog nooit gehoord, dus nu lette ze heel goed op.

Mimi ging weer rechtop zitten en glimlachte. ‘Tussen haakjes: slechts weinig mensen weten dat Arthur Benton Stanhope helemaal niet zijn echte naam was. Eigenlijk heette hij Gustav Steinhäus...’

4

NEW YORK
JUNI 1849

❧ *Junietta* ❧

‘Vergeet niet wie je bent, Junietta.’

Wat haatte ik die woorden! Zonder achterom te kijken wist ik dat mama’s strenge waarschuwing gepaard ging met een van haar al even strenge bliken. Ik haastte me het huis uit. Als ik de deur niet snel genoeg achter me dichttrok, zou ik de rest ook horen: ‘Jij bent een Van Buren en een De Witt. Breng geen schande over die goede namen.’

Snel liep ik door tot ons huis uit het zicht was. Daarna vertraagde ik mijn tempo om te genieten van deze heerlijke lenteochtend. Het zou mijn oudtante Agatha niet opvallen als ik een paar minuten te laat kwam. Zij was ongetrouwd en woonde alleen met haar twee bedienden in het huis van de familie De Witt, niet ver van ons huis verwijderd. Ik had de rol van haar gezelschapsdame gekregen. Aanvankelijk, toen ik nog maar zestien was, had ik het vervelend gevonden bij haar op bezoek te gaan, maar in de loop van de afgelopen twee jaar was het een welkome afleiding van

mijn saaie leventje thuis geworden. Ik was in ons betrekkelijk welvarende huis opgegroeid zonder een rol te spelen. Een nutteloze extra dochter, de middelste van drie meisjes. Mijn papa, die in de loop van mijn jeugd een heel aantal politieke rollen vervuld had, was inmiddels senator voor de staat New York. Hij stelde zich tevreden met het klaarstomen van mijn beide oudere broers, William en John, voor een toekomst in de politiek, in de hoop dat een van de zoons Van Buren dezelfde faam en positie zou bereiken als Martin Van Buren, onze verre voorouder. Papa was een hoopvolle optimist of een dwaze dromer, want ik zag niet in hoe een van mijn saaie, fantasieloze broers ooit iets zou kunnen bereiken wat de moeite waard was. William, die vijf jaar ouder was dan ik, las niets wat meer uitdaging bood dan de ochtendkrant. En John, drie jaar ouder dan ik, kon geen rij getallen bij elkaar optellen, zelfs niet als zijn leven ervan afhing. Wat hij als student aan de Yale Universiteit te zoeken gehad had, was me een raadsel.

Mijn zus Marietta, een jaar ouder dan ik, had ‘mooi zijn’ als haar levensdoel gekozen – nog zo’n verloren zaak, als je het mij vroeg – en wilde zich niet bezighouden met liefdadige plichten, zoals het bezoeken van tante Agatha. De jongste van ons gezin, mijn zusje Chloe, was tien jaar na mij geboren, na verscheidene jonggestorven kinderen en miskramen. Zij had het te druk met vertroeteld worden door mama en onze twee bedienden om ook maar te denken aan groot worden. En dus viel de taak om tante Agatha te bezoeken mij, de onbelangrijke extra zus, te beurt.

Eerst had ik het vreselijk gevonden om in benauwde, overvolle salons te zitten met tante Agatha als ze bezoeken bracht aan haar aan artritis lijdende vriendinnen, van wie de meesten zo doof waren dat ze elkaar moesten toeschreeuwen over hun thee en kaartspelletjes heen. ’s Middags hielp ik met haar correspondentie en las haar voor tot ze begon te snurken, even luidruchtig als Tibbles, haar valse schoothondje. Maar in de loop van de tijd ontdekte ik twee voordelen aan mijn overigens saaie opdracht. Het eerste was haar huisbibliotheek, die nog van haar vader en groot-

vader geweest was. Die bevatte een schat aan boeken over geschiedenis, literatuur, plantkunde, aardrijkskunde en zelfs artseneij, die ik gretig verslond. Het tweede pluspunt was dat tante Agatha onherroepelijk in slaap viel als ik haar voorlas, wat mij de tijd gaf om te doen wat ik maar wilde. Eerst gebruikte ik die tijd om haar bibliotheek te verkennen. Naarmate de tijd verstreek, overleden de meeste van haar vriendinnen en tante Agatha waagde zich nog zelden buitenshuis. Die arme oude lieverd viel zo vaak en zo diep in slaap dat ik van haar dutjes gebruik begon te maken om via de achterdeur weg te glippen en de stad te verkennen. Haar beide dienstmeisjes waren makkelijk om te kopen om mijn excursies te negeren en ze verzonnen zelfs smoesjes voor mijn verdwijningen als dat nodig was.

Ik was dol op het drukke zakendistrict met de warboel aan paard-en-wagens die vaak vastliepen tot een verkeersopstopping met piepende wielen en hinnikende dieren. Ik verkende de onaantrekkelijke, overbevolkte wijken waar wilde varkens op straat vuilnis aten, straatverkopers hun waren aan de man brachten en immigranten hun kleurrijke muziek en de cadans van exotische talen aan de geluiden toevoegden. Natuurlijk mochten papa's dochters nooit in die gedeeltes van de stad komen. Onze bedienden kochten de meeste dagelijkse levensbehoeften, en onze kleermaaksters brachten staaltjes textiel en kant en linten bij ons thuis, zodat we de zomen van onze japonnen niet vuil hoefden te maken met de drek van de straat. Ik waagde me zelfs bij de stadshaven, waar zeilschepen met hoge masten, passagiers en goederen van over de hele aardbol aanlegden. Ik had een spannende wereld ontdekt buiten mijn gezapige buurt in New York, en ik wilde er alles van zien.

Maar zelfs ik was niet dwaas genoeg om de stad te verkennen op die idyllische ochtend in juni 1849. De cholera-plaag die afgelopen winter begonnen was, was inmiddels uitgegroeid tot een dodelijke epidemie. Tijdens de eerste cholera-golf, in 1832, waren duizenden mensen omgekomen. Ze zeiden dat de dodelijke ziekte

in India begonnen was en zich vervolgens verspreid had naar Groot-Brittannië en Canada en uiteindelijk ook naar de Verenigde Staten. Nu sloeg ze voor de tweede maal toe. Experts zeiden dat deze plaag veroorzaakt werd door vervuilde, stilstaande lucht, en ik wist hoe zwaar de lucht in de arbeiderswijken van de stad was en hoe het daar stonk. Ik was van plan bij aankomst in tante Agatha's huis haar bedienden opdracht te geven alle ramen open te zetten om de schone lentedries binnen te laten, en haar lakens en donzen dekens te laten luchten. Maar toen ik achterom langs het koetshuis van mijn tante liep, hoorde ik het onmiskenbare geluid van kindergehuil. Ik stond stil en luisterde goed. Er was geen vergissing mogelijk. In de stal van mijn tante was beslist een klein kindje aan het huilen.

Ik vroeg me af of het een vondeling was. Wanhopige ouders die niet voor hun kindje konden zorgen, lieten dat soms achter bij het huis van rijke mensen, in de hoop dat die medelijden zouden hebben. De weeshuizen waren vol met dergelijke achtergelaten zuigelingen. Terwijl ik dichterbij de stal toe sloop om door het raam te kunnen gluren, schrok ik van een stem achter me.

‘Goedemorgen, juffrouw. Kan ik u ergens mee helpen?’

Ik maakte een sprongetje van schrik en draaide me snel om. De jongeman die ik nu aankeek, was hooguit drieëntwintig en droeg versleten kleren. Het duurde even voordat ik me herinnerde dat hij de nieuwe klusjesman en koetsier was die mijn oom vorige week voor tante Agatha ingehuurd had omdat haar vorige bediende te oud was geworden voor dit werk. De naam van deze man kon ik me niet herinneren, maar dat maakte op dat moment niet veel uit.

‘Er is een klein kind in het koetshuis,’ zei ik. ‘Ik hoorde gehuil.’

Hij zette zijn pet af, niet uit beleefdheid tegenover een dame, zoals het hoorde, maar om zijn hand door zijn haar te halen. Hij had dik, krullend haar, lichtbruin als mahoniehout. ‘Nee, juffrouw. Volgens mij vergist u zich. U hebt vast een vogel gehoord, dat kan niet anders.’

Ik had genoeg ervaring met mijn broers om te weten dat het geen zin had in discussie te gaan met een man die zo dom was overall tegenin te gaan. Ik liep gewoon door naar de zijdeur en ging het koetshuis in. Het huilen was opgehouden, maar ik liep de stal door naar de plek waar het geluid volgens mij vandaan gekomen was. De nieuwe koetsier leek ongewoon veel kabaal te maken terwijl hij achter me aan liep: hij stampte met zijn voeten alsof er sneeuw aan zijn laarzen zat en praatte onzin over kerkuilen en koerende duiven. Ik wist wat ik gehoord had. En ja hoor, achter in een lege paardenbox zat een angstige vrouw met een zuigeling tegen haar borst geklemd. ‘Daar zit uw tortelduif, meneer...’

‘Galloway. Neal Galloway. Vergeef me dat ik aan u twijfelde, juffrouw De Witt.’

‘Mijn naam is Van Buren. Juffrouw De Witt is mijn oudtante en uw werkgeefster.’

‘Ja, dat klopt. Laat dat meisje en haar kind maar aan mij over, juffrouw Van Buren. U hoeft verder geen moeite te doen.’

Ik negeerde hem en deed een stap naar de jonge vrouw toe. ‘Hoe heet u?’ vroeg ik.

Ze gaf geen antwoord, maar keek meneer Galloway aan alsof ze op instructies wachtte. Toen begreep ik dat het hem niet in het minst verbaasde dat er een moeder met haar kind in het koetshuis verstopt zat.

‘Horen ze bij u, meneer Galloway?’ vroeg ik hem.

‘Niet zoals u bedoelt, juffrouw. Het kind is mijn nichtje, en het meisje is de vrouw van mijn broer Gavin.’

‘Wat doen ze in het koetshuis van mijn tante?’

Hij krabde op zijn hoofd en zette de pet weer op alsof hij tijd probeerde te rekken.

‘Bent u bekend met het verhaal over Christus die zijn leven begon in een stal omdat er nergens plaats voor Hem was? En weet u dat Hij later moest vluchten omdat de soldaten van Herodes achter Hem aan kwamen?’

‘U denkt toch niet dat u mij kunt wijsmaken dat dit ook een heilig bezoek is?’

‘Nee,’ zei hij lachend. ‘Het gaat om het “geen plaats”-gedeelte van het verhaal; daar vergelijk ik dit mee. En met het gevaar. In de buurt waar Gavin en Meara wonen, is de lucht zwaar van de cholera. Dat wilde ik hun en het kleintje besparen.’

‘Door hen te verhuizen naar een paardenstal?’

‘Ja. Zij gaan erop vooruit, ziet u. En het is alleen maar tot de lucht opklaart.’

Zijn melodieuze accent, de humor in zijn stem en in zijn groenbruine ogen maakten het moeilijk om boos op meneer Galloway te worden. Hij was buitengewoon charmant. Geen van de stuurse Knickerbocker-mannen die ik kende, bezat ook maar een greintje charme. Toch was het aanmatigend van hem om zijn familie naar onze stal te verhuizen terwijl hij nog maar een week in dienst was.

‘En hoelang verwachtte u dat deze... regeling... zou duren?’

Hij haalde zijn brede schouders op. ‘Tot de lucht opklaart. En het sterven ophoudt. Tenminste, als u het ermee eens bent.’

‘Het is een beetje laat om mijn toestemming te vragen, vindt u niet?’

‘Ja. Ik begrijp wat u bedoelt.’ Meneer Galloway grijnsde.

Mijn adem stakte in mijn keel. Hij was beslist de aantrekkelijkste man die ik ooit in mijn leven gezien had. De jongemannen in mijn wereld hulden zich stuk voor stuk van top tot teen in stijve boorden, gesteven overhemden, vesten, jacquets, pandjesjassen en handschoenen, zodat er behalve hun gezicht geen centimeter huid zichtbaar was, zelfs op warme junidagen als deze. Maar meneer Galloway... Lieve help! Rossig haar en gebruinde huid piepten tevoorschijn bij de twee bovenste knopen van zijn overhemd, die hij losgemaakt had. Zijn mouwen waren opgerold om nog meer gebruinde huid en rossig haar te onthullen. Hij had armspieren zoals ik alleen nog maar bij marmeren beelden had kunnen zien. Ik wist dat ik daar niet naar zou moeten staren,

maar ik kon er niets aan doen. Ik wilde kwaad op hem zijn, maar ook dat kreeg ik niet voor elkaar.

‘Ik zal een oogje toeknippen tot de epidemie voorbij is,’ zei ik, me bewust van de ironie van die woorden, gezien mijn knikkende knieën en het feit dat ik mijn ogen niet van meneer Galloway kon afhouden. ‘Maar als mijn oom, de zoon van mevrouw De Witt, u betrapt, zal ik ontkennen dat ik iets van deze regeling afweet.’

‘Afgesproken. God zegene u voor uw vriendelijkheid, juffrouw Van Buren.’

Ik wilde dat hij me Junietta noemde. Ik wilde horen hoe muzikaal mijn naam uit zijn mond zou klinken. Maar het zou natuurlijk buitengewoon ongepast zijn als hij dat deed.

Naarmate het warmer werd, zag ik meer van meneer Galloway, in twee opzichten. Ten eerste zag ik nog meer van zijn gebruinte huid en sterke spieren als hij zijn overhemd uittrok om de hooizolder te vullen, het dak te repareren of de tuin bij te houden. En ten tweede kwam ik hem vaker tegen. We raakten met elkaar bevriend. De cholera-plaag had een eind gemaakt aan mijn ontdekkingsreizen in de stad, dus ik had alle tijd. Tante Agatha’s kokkin en huishoudster, die de dagindeling van een oudere dame saai vond en ook niet ontkwam aan de grenzeloze charme van meneer Galloway, verwelkomde de afleiding van een moeder met kind in het koetshuis en steunde hen alle drie.

Op een bijzonder mooie dag, ongeveer een week nadat Meara en Regan – zo heette het kleine meisje – gearriveerd waren, nam ik een picknick mee voor meneer Galloway en zijn schoonzusje, en we gingen in de schaduw voor het koetshuis zitten eten.

‘Dit is reusachtig vriendelijk van u, juffrouw Van Buren. Dank u wel,’ zei hij voordat hij een hap brood nam.

‘Het is reusachtig graag gedaan, meneer Galloway,’ antwoordde ik, de spot drijvend met zijn formele gedrag.

Hij grinnikte.

‘Ik zou willen dat u me bij mijn voornaam noemde, juffrouw Van Buren. Ik heet Neal. Meneer Galloway was m’n vader.’

‘Goed dan... Neal.’ Ik wilde dat hij mij Junietta noemde, maar dat durfde ik nog steeds niet voor te stellen. ‘Volgens mij heb je een Schots accent. Hoor ik dat goed?’

‘Ja. Twee jaar geleden stak ik met m’n broer over naar Amerika, op zoek naar werk. Onze boerderij leverde niks meer op en er was nergens werk te vinden, dus toen pa overleden was, besloten we hierheen te komen. Ma was al jaren eerder gestorven.’

‘En ben jij ook met Neal en Gavin mee gekomen?’ vroeg ik Meara.

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik kwam Gavin tegen toen hij hier pas was. In het huis waar hij een kamer huurde. Daar maakte ik schoon en zo.’

‘M’n broer viel als een blok voor Meara, en zo is het,’ zei Neal lachend. ‘Na de hele dag hard werken in de haven – schepen uitladen – vindt-ie het heerlijk om bij Meara thuis te komen. Ik ben blij voor hem, en voor haar ook.’

‘Waarom werk jij niet in de haven, net als hij? Dat levert vast meer op dan mijn oom je betaalt.’

Hij bestudeerde me even, nam blijkbaar een beslissing, en ging staan.

‘Kom mee, juffrouw. Ik zal u nog een geheim laten zien.’

Mijn dwaze hart bonsde terwijl ik opstond en achter hem aan het koetshuis binnenging. Ik weet niet wat ik verwacht had daar aan te treffen, in elk geval niet een fraai eikenhouten wandtafeltje met iets toelopende poten. Eerst begreep ik niet waarom hij me dit liet zien, en ik vroeg me af of hij het gestolen had. Toen zag ik het gereedschap op de werkbank en de houtkrullen her en der op de vloer. Het rook naar zaagsel en terpentijn.

‘Heb jij deze tafel gemaakt?’ vroeg ik argeloos.

‘Ja. Ik werk graag met m’n handen. Altijd al gedaan. Als ik genoeg meubels en zo kan maken in m’n vrije tijd, kan ik misschien op een dag m’n eigen timmermanswerkplaats beginnen, denk ik zo. Onze Heer en Zaligmaker is toch ook als timmerman begonnen?’

Met open mond gaapte ik hem aan, verbijsterd door zijn brutaliteit. Toen knipoogde hij en ik moest wel lachen, of ik wilde of niet.

‘Als dit een voorbeeld is van je vaardigheid, zul je veel prachtige dingen maken, Neal.’

‘Dank u wel.’

‘En als je besluit het voorbeeld van onze Heer en Zaligmaker te volgen door op het water te lopen, hoop ik in de buurt te zijn. Dat wil ik zien.’

Zijn hartelijke lach galmde door het koetshuis terwijl ik naar buiten liep.

Toen de dagen langer werden, kwam ik op het idee om tante Agatha elke dag mee te nemen voor een ritje met het rijtuig. Ik maakte haar en mezelf wijs dat de frisse lucht bescherming bood tegen de cholera, maar in werkelijkheid genoot ik vooral van het gezelschap van haar vrolijke koetsier.

‘Ik heb nog niet veel van deze mooie wijken in de stad gezien,’ vertelde Neal me. ‘Ik was bang dat ik voor een zwerver of dief zou worden aangezien als ik hier doelloos rondliep.’ Hij vond onze manier van leven net zo fascinerend als ik de havens en de arme wijken.

‘Kijk daar eens, juffrouw,’ zei hij vaak en dan wees hij me op allerlei zaken die ik vanzelfsprekend achtte. Zo leerde ik de wereld zien door zijn ogen.

Hij ging langzamer rijden om een groep voetgangers op de houten stoep te bekijken en zei: ‘De jurken die jullie, deftige dames, dragen, zijn net zo bontgekleurd als een bloementuin, of niet soms?’

Soms zette hij het rijtuig helemaal stil, alleen om alles goed in zich te kunnen opnemen. Dat deed hij ook op een dag toen we aankwamen bij de rij nieuwe winkels aan Park Row, die John Jacob Astor onlangs had laten bouwen. Het gebouw had vier verdiepingen en was zo hoog als een heel huizenblok, met winkels waarin alles verkocht werd, van laarzen en boeken tot zijden stoffen en briefpapier.

‘Kijk eens naar dat mooie gebouw. Ik denk dat ik daar op een dag m’n meubelzaak ga openen.’

Zijn vaardigheid als meubelmaker, zijn vastberadenheid en zijn charme zorgden ervoor dat ik moeiteloos geloofde dat hij dat inderdaad zou kunnen.

Terwijl hij ons weer naar huis reed, barstte Neal in gezang uit, een ballade over ‘bonny lasses’ en heldere luchten boven de Schotse Hooglanden. Hij had een mooie stem, maar ik had nog nooit een zingende koetsier meegemaakt en ik maakte me zorgen over tante Agatha’s reactie erop. Ze was weliswaar doof aan het worden, maar ze moest hem wel horen, dat kon niet missen.

‘Was hij dat, die zong? De koetsier?’ vroeg ze met haar schorre stem toen hij klaar was.

‘Ja, tante Agatha. Hij heet Galloway.’ Ik hield mijn adem in.

‘Nou, zeg dat hij nog een liedje moet zingen. Iets harder, graag.’

5

SEPTEMBER 1849

❧ *Junietta* ❧

Gelukkig voor mij – en vreselijk ongelukkig voor haar – werd tante Agatha in de loop van dat jaar zo zwak en wankel op haar benen dat er vanaf september ook 's nachts iemand bij haar moest blijven. Ik verraste mijn moeder door me vrijwillig aan te bieden voor die taak.

‘Dat is heel aardig van je, Junie,’ zei ze. ‘Maar daar zou je heel veel voor moeten opgeven. Zou je niet liever meer tijd doorbrengen met je vriendinnen?’

‘Tante Agatha is me heel dierbaar geworden,’ antwoordde ik. En dat gold ook voor haar klusjesman.

‘Maar zou je niet vaker samen met Marietta naar allerlei evenementen willen gaan, waar je jongemannen van onze stand kunt ontmoeten?’

‘Als ik jongemannen van onze stand zou ontmoeten, wordt dat niets wanneer Marietta erbij is. Zij is pas gelukkig als alle mannen in de kamer tot over hun oren verliefd op haar worden. En dat gebeurt ook altijd. Mij merken ze niet eens op.’

‘Jij bent net zo aantrekkelijk als zij, Junie.’

Ik geloofde haar niet. Ze was mijn moeder, en moeders zeggen nu eenmaal altijd dat hun dochters aantrekkelijk zijn. Als ik bij tante Agatha zou overnachten, kon ik ’s avonds, als het donker was, het koetshuis in sluipen om met Neal te praten en hem voor te lezen terwijl hij bij het licht van een olielamp aan zijn meubels werkte. De geur van onbewerkt hout en lampenolie zou me altijd aan hem herinneren. De epidemie was inmiddels uitgeraasd, dus waren Meara en haar dochttertje weer teruggegaan naar hun eigen huisje. In het koetshuis hadden we het rijk alleen; er waren uitsluitend nog de paarden van tante Agatha.

Ik wist dat ik verliefd aan het worden was op Neal Galloway. En gezien de tedere manier waarop hij naar mij keek, vermoedde ik dat hij ook van mij hield. Maar hij maakte geen aanstalten me zijn liefde te verklaren, en hij zorgde altijd dat we op gepaste afstand van elkaar bleven.

‘Wil je iets voor me doen, Neal?’ vroeg ik hem op een avond. Ik had het boek waaruit ik hem voorgelezen had zo vinnig dichtgeslagen dat hij opkeek van zijn werk.

‘En wat mag dat wezen?’

‘Noem me bij mijn voornaam, Junieta.’

‘O, maar dat zou niet behoorlijk zijn, juffrouw Van Buren. U bent mijn werkgeefster, of niet soms?’

‘Nee, ik ben het nichtje van je werkgeefster.’

‘Da’s hetzelfde.’ Aan de vrolijke klank in zijn stem en de glinstering in zijn ogen merkte ik dat hij me plaagde.

Ik liet me van mijn kruik glijden en ging vlak voor hem staan. ‘Kom op, Neal. Zeg eens: “Lieve Junieta, hoe gaat het vanavond?”’

‘Maar ik zie toch zelf al dat het prima gaat, juffrouw Van Buren.’ Hij grijnsde naar me en richtte toen zijn blik weer op de nieuwe stok die hij voor tante Agatha aan het snijden was. Haar wandelstok begon te splinteren, dus maakte hij een prachtige nieuwe stok voor haar met een leeuwenkop als handvat en van

onder naar boven kronkelende ranken met bloemen erin uitgesneden.

‘Neal Galloway!’ zei ik stampvoetend. ‘Als je werkgeefster beveel ik je: noem me bij mijn voornaam. Ik heet Junietta.’

‘Ja, dat weet ik, juffrouw Van Buren, en als ik zo brutaal mag wezen: uw naam is al even mooi als u bent.’ Hij keek nog altijd naar zijn werk, niet naar mij.

Mijn hart sloeg op hol. ‘Hou op met plagen en zeg het!’ Impulsief legde ik mijn handen over de zijne om ze stil te houden.

Onze handen hadden elkaar al vaker aangeraakt als hij me uit het rijtuig hielp, maar overdag droeg ik altijd handschoenen, zoals een dame betaamt. Zodra ik zijn warme, ruwe handen onder de mijne voelde, begreep ik waarom het verboden was elkaar met blote handen aan te raken. Een volkomen nieuwe sensatie doortintelde me, alsof het bloed in mijn aderen veranderd was in vloeibaar vuur. Ik verlangde ernaar hem dicht tegen me aan te houden, zijn sterke armen om me heen te voelen, zijn behaarde wang tegen mijn gezicht.

Hij keek me aan en mijn adem stokte.

‘Junietta,’ fluisterde hij.

Ik smolt, al voordat hij mijn gezicht tussen mijn handen nam en me kustte. Ik was nog nooit gekust. Het was de wonderbaarlijkste, opwindendste sensatie die ik ooit ervaren had, en het vuur in mijn aderen brandde nog heter. Neal Galloway drukte zijn lippen tegen de mijne, en ik wenste dat die kus nooit zou eindigen. Maar dat gebeurde toch.

‘Ik hou van jou, Junietta,’ fluisterde hij.

‘En ik hou van jou.’ Ik kon amper praten. Ik had geen adem. ‘Alsjeblieft, Neal... Alsjeblieft, kus me nog eens.’

Dat deed hij, en ditmaal sloeg hij zijn armen om me heen en ik omarmde hem. Door hem omhelsd worden was nog wonderbaarder dan ik me voorgesteld had. Ik voelde zijn warmte, zijn kracht, en mijn eigen kwetsbaarheid. Maar toen hield hij plotseling op en maakte zich voorzichtig los uit mijn armen.

‘Wat is er mis?’ vroeg ik.

‘Niks. Alles.’ Hij deed een stap achteruit en pakte de stok weer op, alsof hij die misschien zou moeten gebruiken om me op afstand te houden.

‘Ik begrijp het niet.’

‘U weet best dat we nooit samen kunnen zijn. Tussen ons stroomt een brede rivier die ik nooit mag oversteken. Wat er nu net gebeurde... Dat had niet mogen gebeuren. Vergeef me, juffrouw Van Buren.’

‘Waag het niet om me zo te noemen! Je zei dat je van me hield!’

‘Ja, en zo is het. Maar ik moet u vragen om nu meteen te vertrekken, voor uw bestwil en de mijne.’ Hij hield de stok nog altijd vast, en met zijn andere hand pakte hij de lamp op. ‘Ik zal het pad naar de deur voor u verlichten, juffrouw.’

Ik was geschokt en woedend en beefde van top tot teen. Maar ik marcheerde naar buiten en sloeg de deur van het koetshuis achter me dicht, in zijn gezicht.

In het donker ging ik in mijn kamer zitten en ik keek huilend naar het raam van het koetshuis, dat zwak werd verlicht door de olielamp daarbinnen. Neal Galloway hield van mij en ik hield van hem. Er moest een manier zijn om een brug te slaan over de rivier die ons naar zijn overtuiging van elkaar scheidde. Desnoods zou ik elke plank zelf neerleggen. En als hij de brug niet kon oversteken, zou ik dat doen. Het kon me niets schelen als ik de rest van mijn leven in een gammal hutje of in een koetshuis zou moeten wonen. Dan zou ik tenminste bij de man die ik liefhad kunnen zijn. Ik smeedde plannen en complotten en dromen tot mijn tranen opgedroogd waren en de lamp in het koetshuis eindelijk uitging. Toen ging ik in bed liggen, maar ik kon niet slapen.

‘Tante Agatha en ik willen vanmiddag graag een rit met het rijtuig maken,’ deelde ik Neal de volgende dag mee. ‘Breng ons naar de noordzijde van Manhattan, alsjeblieft, naar het platteland.’ Ik had deze rit gepland rond de tijd dat zij gewoonlijk een middagslaapje deed. En ja hoor, tegen de tijd dat we de stad uit

gereden en op het boerenland aangekomen waren, hadden de warme herfstlucht en de licht schommelende beweging van het rijtuig op de zandweg haar in slaap gesust.

‘Je mag hier wel even stoppen, Neal.’

‘Ik vroeg me al af wanneer u dat zou zeggen,’ zei hij. ‘Als we nog verder doorrijden, moeten de paarden zwemmen.’

Ik glimlachte. Hij maakte me altijd aan het lachen. ‘Draai je alsjeblieft om en kijk me aan, Neal.’ Dat deed hij, en ik zag aan zijn roodomrande ogen dat ook hij gehuild had. ‘Die rivier waarover je het gisteravond had, die tussen ons in stroomt... Er moet een manier zijn om die over te steken. Een brug of een veerpont. Als het moet, kan ik zelfs leren zwemmen. Ik hou van jou, Neal. En gisteravond zei je dat jij ook van mij houdt. Was dat waar? Hou je van mij?’

Hij knikte, alsof zijn hart te vol was om te spreken. Zijn ogen glinsterden van tranen.

‘Kijk dan eens om je heen, Neal!’ Ik gebaarde naar het boerenland aan weerszijden van de zandweg. ‘Je hoeft niet in mijn wereld te leven, en ik hoef niet in jouw wereld te leven. We zouden samen een nieuw leven kunnen beginnen op het land, zoals hier. In de westelijke gebieden zouden we land kunnen krijgen... Iedereen verhuist tegenwoordig naar het westen. Als de mensen daar aankomen, zullen ze meubels nodig hebben, of niet soms?’

Hij glimlachte bijna, maar daarna stond zijn gezicht weer ernstig. ‘Je ouders zullen nooit toestaan dat je met mij trouwt, Junietta, en dat kan ik hun niet kwalijk nemen ook.’

‘Dan gaan we er samen vandoor!’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Waarom niet?’ Zijn Schotse koppigheid was frustrerend.

‘Twee redenen, meisje. Ik wil geen familie van hun dochter beroven zonder hun toestemming. Dat zou niet goed zijn. Het Goede Boek zegt dat we onze vader en moeder moeten eren; “dan zal het u goed gaan”. Hoe zou het ons ooit goed kunnen gaan als ik jou zou roven?’

Ik pufte, niet in staat zijn woorden te weerleggen. ‘En de tweede reden?’

‘Jij verdient veel beter dan wat ik voor je bij elkaar kan scharrelen. Het leven in het wilde westen is niks voor jou, Junietta. Ik wil de vrouw van wie ik hou niet vernederen door haar de rest van haar leven te laten schrobben en schrapen. Ik heb gezien hoe jullie leven, of niet soms? Met fijne huizen en bedienden om te koken en schoon te maken en hun rijtuig te besturen. De bedienden van je tante hebben een beter leven dan jij zou hebben als je met me trouwde.’

‘Maar op een dag zul jij je eigen meubelmakerij hebben, en –’
‘Ga daar nou niet tegen in. Dat wil ik niet horen.’ Het klonk ferm, maar vriendelijk. Hij keek naar een groepje appelbomen naast de weg.

Ik rook het zoete, gistende aroma van de gevallen appels die her en der op de grond lagen, en hoorde bijen zoemen.

‘Maar jij bent niet de enige die op zoek is naar een manier om de rivier over te steken, Junietta. Als ik een rijke man was... Nou, dan zou het een ander verhaal zijn. Dan zou je vader geen nee tegen me kunnen zeggen.’

‘Wat ga je doen om rijk te worden?’

‘Geld verdienen. Door hard te werken; zweten zal ik voor mijn brood. Daarom laten mensen alles achter om naar Amerika te komen, omdat je hier van krantenjongen miljonair kunt worden, zeggen ze. Iedereen.’

Ik dacht aan John Jacob Astor, die een jaar eerder gestorven was. Hij was als arme immigrant aangekomen en de rijkste man van Amerika geworden. Maar daar had hij zijn hele leven over gedaan. Hoelang zou ik moeten wachten?

‘Neal, je besteedt zo veel zorg en aandacht aan elk meubelstuk dat je maakt. Het kost jaren om genoeg geld te verdienen om indruk te maken op mijn vader. Ik wil nu al bij je zijn!’

‘Ik ga geen meubels maken, Junietta. Ze hebben goud gevonden in Californië, of niet soms? Daar ga ik heen om rijk te worden, en daarna kom ik terug om met je te trouwen.’

‘Nee! Dat is veel te gevaarlijk! Ik wil nog geen dag van jou gescheiden zijn. Laat staan al die jaren die je nodig zult hebben om goud te vinden.’

‘Ik vind het ook vreselijk om niet bij elkaar te zijn, maar –’

‘Neem me dan mee!’

‘Voor zover ik hoor, zijn de goudvelden niks voor vrouwen.’

‘Ze zijn ook niks voor jou! Neal, luister naar me!’

Ik schreeuwde bijna in mijn poging deze koppige man tot rede te brengen. Tante Agatha, die naast me zat te slapen, werd er wakker van. Ze keek om zich heen en knipperde met haar ogen alsof ze zich afvroeg of ze nog droomde.

‘Junie, liefje, waar zijn we?’

Neal sprong van de bok en begon de paarden met het rijtuig te keren op de smalle zandweg.

‘We zijn op de noordzijde van het eiland Manhattan, tante,’ zei ik. ‘Het leek me leuk voor u om het platteland eens te zien. Nu gaan we weer terug naar huis.’

Neal had zijn besluit genomen, en hoe ik de daaropvolgende weken ook smeekte en pleitte, hij bleef erbij. De goudkoorts verspreidde zich al even snel als de cholera, en hij had het flink te pakken. Dat gold ook voor zijn broer Gavin, die een vriend in San Francisco had die graag met de beide broers wilde samenwerken. De drie mannen waren van plan samen een stuk land te claimen. Neil en Gavin zouden per schip vertrekken zodra ze genoeg gespaard hadden voor de overtocht, en Meara, de kleine Regan en ik zouden achterblijven en op hen wachten.

‘Er zijn twee manieren om in Californië te komen,’ legde hij me een paar dagen later uit terwijl hij een plank in stukken zaagde. ‘We kunnen om Kaap Hoorn heen zeilen, in het onderste puntje van Zuid-Amerika, en dan helemaal langs de kust naar Californië. Of we kunnen naar Panama zeilen en dan over land door het oerwoud naar de Grote Oceaan. De tweede manier is een stuk korter, maar ik hoor dat er in het oerwoud inboorlingen zijn, en vreemde ziekten en wilde beesten. En je loopt kans in dat

oerwoud te verdwalen als je gids een boef is die al je geld inpikt en je daar achterlaat.'

'Loop ik nog enige kans om jou deze dwaasheid uit het hoofd te praten?'

'Nee, liefste. M'n besluit staat vast.' Hij boog zich naar me toe en kustte me.

Nu Neal eindelijk hoop had om met me te kunnen trouwen, hield hij me niet langer op afstand. Hij aarzelde niet meer om me in zijn armen te nemen, me te kussen en me te vertellen hoeveel hij van me hield terwijl we over onze toekomstplannen spraken. Maar aan het eind van de avond maakte hij zich altijd los uit mijn omhelzing en zei: 'Je kunt beter nu weggaan, m'n lief, voordat ik m'n verstand verlies.'

De kranten noemden het een 'gold rush' omdat iedereen haast had om naar Californië te gaan en rijk te worden. De behoefte aan schepen was zo groot dat gammele oude zeilschepen uit het droogdok gesleept en weer in gebruik genomen werden. Dat gold ook voor de *Heiress*, een schip dat al eerder schipbreuk geleden had. Neal en Gavin boekten een overtocht met dit schip. Die was half zo duur als op andere schepen, omdat de jonge schipper nooit eerder als kapitein gevaren had. Hij was van plan de *Heiress* in Californië achter te laten, zoals veel anderen deden, en dan zelf goud te gaan zoeken.

'Gavins vriend zegt dat de haven van San Francisco vol ligt met verlaten schepen,' vertelde Neal. 'Je kunt bijna van het ene schip op het andere lopen, alsof het stapstenen zijn. Gavin en ik hoeven onze laarzen niet eens nat te laten worden.'

De nacht voor zijn vertrek bleven we samen op, in de wetenschap dat we geen van beiden zouden kunnen slapen. We hielden elkaar vast en praatten over het leven dat we in de toekomst zouden leiden. Ik smeekte hem nog één keer om niet te gaan, maar hij verzekerde me dat hij van plan was bij me terug te komen als een vermogend man. Hij had het over diamanten en andere juwelen waarmee hij mij zou behangen, en over het paleis dat hij voor me zou laten bouwen.

‘Dwaze man! Weet je dan niet dat ik niets van dat alles wil hebben? Ik wil alleen jou!’ Ik hield van hem. O, wat hield ik veel van hem!

Zodra de zon opkwam, reed ik in de paardentram met hem mee naar de haven om zijn schip uit te zwaaien. Hij had geprobeerd me dat uit het hoofd te praten, maar hij was er al snel achter gekomen hoe koppig ik kon zijn. ‘Goed dan,’ had hij gezegd, en hij knikte. ‘Ik moet je nog iets laten zien voordat ik wegga.’ Hij nam me mee naar het eenkamerappartement waarin Meara en Regan samen met Megans ouders en twee jongere zusjes zouden wonen zolang Gavin weg was. Haar familie was al aan het werk, zo vroeg in de ochtend, en Meara en Gavin namen huilend afscheid.

Wat Neal me wilde laten zien, was het appartement: een donkere, krappe, benauwde kamer die zowel keuken als slaapkamer was. Er was geen stromend water, geen toilet. Dunne, rafelende dekens lagen op de hobbelige matrassen. Het stonk naar rook van het op hout gestookte gietijzeren fornuis, naar ongewassen kleding en naar zweet. Op de splinterende tafel lag een stapel nieuwe wollen jassen – stukwerk, vertelde Neal: terwijl Meara voor Regan zorgde, naaide ze knopen aan voor een stuiver per stuk. Het enige raam keek uit op een smal steegje en een andere huurkamer, hooguit drie meter verderop. Bij dat beetje daglicht en het licht van een olielamp moest ze werken.

‘Geloof je me nou, Junietta, als ik zeg hoeveel ik van je hou? Meara is niet anders gewend, maar jij wel. Jou achterlaten is het moeilijkste wat ik ooit zal doen, maar als ik terugkom, wil ik je meer kunnen geven dan dit. M’n besluit staat vast.’

Ik had gehoopt dat Neal op het laatste moment nog van gedachten zou veranderen, dat hij geen afscheid zou kunnen nemen en niet minstens een jaar bij me vandaan zou willen blijven. Maar ik bleef alleen achter op de kade, tot lang nadat de *Heiress* uit het zicht verdwenen was.

Gedurende zijn reis naar het zuiden kreeg ik twee brieven van Neal, verstuurd vanuit havens die het schip aanded om voorraden in te slaan. Hij beloofde me weer te schrijven nadat ze rond Kaap Hoorn gevaren waren, maar er kwamen geen brieven meer. Toen de tweede maand na zijn vertrek aanbrak en Neal in Californië aangekomen zou moeten zijn, nam ik een paardentram om bij Meara op bezoek te gaan. Ik zwierf door het doolhof van stinkende straten en meelijwekkende sloppen tot ik haar onderkomen eindelijk gevonden had. Zij had ook niets van Gavin gehoord. ‘Maar dit kreeg ik wel, en ik ben doodongerust.’ Ze overhandigde me een brief van Gavins vriend in San Francisco, die vroeg of Gavin van gedachten veranderd was of vertraging opgelopen had, want de *Heiress* was nog niet gearriveerd. De angst die me overviel, was onbeschrijflijk.

Dagen, weken en maanden lang vroeg ik me af waar Neal was, bad of God hem wilde beschermen en probeerde op alle mogelijke manieren afleiding te zoeken. Niets hielp. De kranten vertelden verhalen over het leven op de Californische goudvelden en de vele gevaren die goudzoekers bedreigden tijdens hun zoektocht naar rijkdom. Mannen verwierven een fortuin, anderen verloren alles. En Neal was nog altijd vermist.

Toen kwam de verschrikkelijke dag waarop een krantenartikel de vreselijke stormen beschreef die schepen konden overvallen bij het rondenvan Kaap Hoorn. Een overlevende vertelde dat hij drie andere schepen naast zijn eigen schip had zien vechten tegen de golven. De schepen werden de hele nacht door de storm in het rond gesmeten, tot hij wanhoopte aan zijn leven. De volgende ochtend bleek zijn schip nog te drijven, maar de andere drie waren gezonken. De kolkende golven om hem heen waren bedekt met wrakhout. Opgezwollen lichamen dreven op het water. Slechts vijf overlevenden werden aangetroffen tussen het drijfhout en aan boord getrokken, vijf matrozen, geen passagiers. De gezonken schepen waren de *Atlas*, de *Sea Quest* en de *Heiress*.

Ik begon te gillen en kon niet meer ophouden. Tante Agatha's bedienden kwamen naar me toe rennen om te kijken wat er gebeurd was. Ik was te zeer van streek om iets te kunnen uitleggen. Ze gaven me een dosis van tante Agatha's laudanum en brachten me naar bed.

Lange tijd weigerde ik het te geloven. Neal zou de schipbreuk overleefd hebben. Hij móést het hebben overleefd! Dagenlang kon ik niet functioneren, eten of slapen.

Toen de eerste schok wegtrok, werd ik woedend. Ik gaf niets om sieraden, diamanten of mooie huizen, ik wilde Neal Galloway, de man van wie ik hield! Ik zwierf door het koetshuis, wilde dat hij er was, zag hem overal. Ik hield van hem, maar hij was verdronken.

Toen ik de waarheid niet langer kon ontkennen en geen wonder meer kon verwachten, ging ik naar Meara en las haar het krantenartikel voor. We rouwden en huilden samen terwijl we de verschrikkelijke waarheid onder ogen zagen: de *Heiress* was vergaan. We zouden Neal en Gavin nooit meer terugzien.

Ik wilde sterven om bij hem te zijn. In gedachten hoorde ik hem zeggen: 'Weet je niet wat het Goede Boek zegt, m'n liefste? In de hemel zijn mooie, grootse woningen. Op een dag zullen wij samen in zo'n huis wonen. Ik zal daar op je wachten.' Ik verlangde naar de dood, maar als ik een eind aan mijn leven maakte, zou ik niet toegelaten worden in de hemel en nooit meer samen zijn met Neal.

Ik kon niet langer in het huis van tante Agatha blijven, waar alles me aan Neal herinnerde. Mijn oom nam een verpleegster aan om voor haar te zorgen, en een nieuwe koetsier. Ik ging weer bij mijn ouders thuis wonen. Neal was dood, en hoe vreselijk ik die gedachte ook vond, ik moest doorgaan met leven.

[Klik hier om verder lezen in *Al mijn geheimen*](#)

Drie generaties vrouwen worden verenigd in hun verlies en bouwen samen aan een nieuwe toekomst

New York, 1898. Wanneer haar man onverwachts overlijdt en haar niets nalaat van zijn grote erfenis, doet Sylvia er alles aan om haar dochter Adelaide te ontzien. Als ze een goede echtgenoot voor haar vindt voordat iemand erachter komt dat ze bijna aan de grond zitten, hoeft er misschien wel niets aan hun welgestelde leefstijl te veranderen.

Sylvia's schoonmoeder Junietta gelooft dat hun leven wel wat opschudding kan gebruiken. Ze heeft een heel ander soort bestaan voor haar schoon- en kleindochter in gedachten, ver weg van de verwachtingen van de New Yorkse high society. Maar om deze droom een kans te geven, moeten zowel Sylvia als Junietta eerst de pijnlijke geheimen uit hun verleden aan het licht brengen.

Met *Al mijn geheimen* keert Lynn Austin terug naar het genre waarin ze zich al vaak heeft bewezen: de familiesaga, in de stijl van *Eva's dochters* en *Dochters van de kust*. Dit keer schrijft ze over drie generaties – dochter, moeder en grootmoeder – die zich proberen staande te houden in een tijd vol grote economische veranderingen, waarin de spanning tussen traditie en nieuwe wegen inslaan voelbaar aanwezig is.

NUR 302

9 789029 736411

KokBøekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT